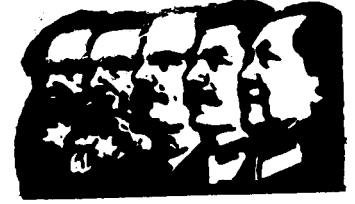

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΙΟΥΝΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 306 ΔΡΧ. 200

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΙΟΝΙΚΗΣ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΑΠΙΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Η απόπειρα ιδιωτικοποίησης της Ιονικής έχει βαθύνει την κρίση στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ και έχει προκαλέσει μια άνευ προηγουμένου κλιμάκωση των επιθέσεων του σοσιαλφασισμού στην φιλοευρωπαϊκή πτέρυγα αυτού του κόμματος. Οι ρωσόδοιοι ξέρουν ότι από την έκβαση αυτής της ιδιωτικοποίησης κρέμεται η γενικότερη πολιτική πορεία της χώρας και κάνουν ότι μπορούν να τη ματαιώσουν. Η δουλειά τους διευκολύνεται από το γεγονός ότι η κυβέρνηση ξεκίνησε αυτή τη μάχη με αυτπάτες σχετικά με το ποιός κυβερνάει πραγματικά αυτή τη χώρα. Προσπαθεί λοιπόν να ρυθίσει το πρόβλημα στηριγμένη στην υπόθεση ότι λίγο πολύ ελέγχει τον κρατικό μηχανισμό. Η αλήθεια όμως είναι ότι δεν τον ελέγχει καθόλου, αφού δεν ελέγχει τους ιδεολογικούς και πολιτικούς μηχανισμούς του κράτους, βασικά τα ΜΜΕ, καθώς και τους συνδικαλιστικούς στρατούς των ΔΕΚΟ που αποτελούν σ'αυτή τη φάση το πιο ισχυρό εργαλείο άσκησης πολιτικού και οικονομικού ελέγχου στη χώρα.

Από όλες τις πλευρές ο σοσιαλφασισμός και γενικά οι ρωσόφιλοι βρίσκονται σε ευνοϊκότερη θέση. Τόσο ευνοϊκή ώστε ακόμα και αν οι φιλοευρωπαίοι καταφέρουν να ιδιωτικοποιήσουν την Ιονική θα είναι χάρη σε βαριά ανταλλάγματα που θα έχουν προσφέρει στους εχθρούς τους και σε βαριές απώλειες του δικού τους στρατού.

Σε τέτοιες περιπτώσεις τα ζητήματα λύνονται με πολιτικές εκστρατείες και απεύθυνση στο λαό, αλλά η φιλοευρωπαϊκή φράζια του ΠΑΣΟΚ δεν είναι σε θέση να απευθυνθεί ανοιχτά στο λαό γιατί λειτουργεί υπό ομπρέρα, αφού οι ρωσόφιλοι δεν την έφεραν στην εξουσία για να πραγματοποιήσει το δικό της πρόγραμμα, αλλά το δικό τους. Μια δημοκρατική κυβέρνηση δίχως δουλείες θα έκανε εκστρατεία στον τύπο, στην τηλεόραση, και με κάθε τρόπο θα τοποθετούσε την ιδιωτικοποίηση στο μόνο επίπεδο που μπορεί να κερδηθεί δη-

λαδή στο πολιτικό. Ιδιωτικοποίηση σημαίνει κήρυξη πολέμου στη γραφειοκρατική πανούκλα, στους προμηθευτές βδέλλες, στους σαμποταριστές της βιομηχανίας, στους εθνικιστές και στον αντιευρωπαϊκό μεσαιώνα κάθε είδους.

Όμως πώς θα κάνει τέτοια εκστρατεία μια φράζια που ήρθε στην εξουσία στηριγμένη σε ένα τμήμα της γραφειοκρατικής πανούκλας, μια φράζια που τρέφει με αυταπάρηση τη μεγαλύτερη βδέλλα ανάμεσα στις βδέλλες, δηλαδή τον πράκτορα Κόκκαλη, και που υποχωρεί διαρκώς στον ρωσόδουλο προστάτη του και αρχηγό του βιομηχανικού σαμποτάζ Λαλιώτη; Πώς να κάνει πόλεμο στους εθνικιστές κρατικοκαπιταλιστές και τους αντιευρωπαίους αφού φέρνει διαρκώς την Ενωμένη Ευρώπη σε σύγκρουση με το κλειδί κάθε ευρωπαϊκής άμυνας που είναι η Τουρκία;

Πραγματικά με τα ΜΑΤ και τα δικαστήρια δεν κερδίζεται μια κατ' εξοχήν πολιτική μάχη. Ίσα

ίσα δουλεύοντας μόνο με αυτά προσφέρει στο πιάτο τη νίκη στο φασισμό. Αυτό άρπαξαν στον αέρα οι κνίτες και άρχισαν τις προβοκάτσιες, κάνοντας εντελώς απρόκλητα επίθεση στα ΜΑΤ περισσότερο σε άλλους χώρους και λιγότερο στην Ιονική, όπου έχουν αφήσει την πολιτική δουλειά στους ΠΑΣΟΚ συνδικαλιστές της. Έτσι επιτέθηκαν στον Πειραιά σε ένα αστυνομικό τμήμα και σάπισαν στο ξύλο έναν αστυνομικό με πρόσχημα τη σύλληψη δύο τραμπούκων τους που δήθεν υπεράσπιζαν την 24ωρη του Εργ. Κέντρου Πειραιά από τους οικοδόμους “απεργοσπά-

στες”. Την ίδια μέρα προσπάθησαν να κάνουν και μπούκα στη Βουλή με στόχο, όπως και στην προηγούμενη περίπτωση, να προκαλέσουν αιματηρή αντεπίθεση των ΜΑΤ. Τα τάγματα εφόδου του σοσιαλφασισμού προσπαθούν να πατήσουν πάνω στην ιστορική αντίθεση του λαού για τις δυνάμεις καταστολής της αστικής τάξης προκειμένου να επιβάλουν τη δική τους αληθινή δικτατορία. Τα ζώα των ΜΜΕ για να πουλήσουν συγκινήσεις αλλά και από αντιπολιτευτική διάθεση πάτησαν την πεπονόφλουδα και πρόσφεραν το

κοκτέιλ που ήθελαν οι κνίτες ανακατεύοντας τους απεργούς της Ιονικής, με τους τραμπούκους του
συνέχεια στη σελ. 2

Από τα περιεχόμενα

- Ο Μάης του '68 και ο σοσιαλφασισμός, σελ. 4.
- Για το σοσιαλφασισμό, το κράτος και τις κρατικές επιχειρήσεις, σελ. 5

ΤΡΙΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ Λεξικό Μπαμπινιώτη-Θρησκευτικά- Ιδιωτικά ΑΕΙ

Έχουμε τονίσει πολλές φορές ότι η “Χρ. Αυγή” σαν οργανωμένη ναζιστική έκφραση δεν αποτελεί ένα περιθωριακό φαινόμενο της ελληνικής κοινωνίας, αλλά είναι γέννημα-θρέμμα του γενικότερου φασιστικού πολιτικού και ιδεολογικού υποβάθρου που κάνει απειλητική εμφάνιση του στη χώρα μας. Αυτό το συμπέρασμα έρχεται να επιβεβαιώσει η πρόσφατη εθνορατσιστική, ελληνορθόδοξη και αντιευρωπαϊκή έκρηξη που σημειώθηκε πρόσφατα. Τα πυρά του νεο-ναζιστικού μετώπου εκτοξεύτηκαν αυτή τη φορά ενάντια σ' ένα δικό του παιδί, τον Μπαμπινιώτη, ενάντια στο υπουργείο Παιδείας και, τέλος, ενάντια στην ευρωπαϊκή ενοποίηση στον τομέα της παιδείας.

Αναφερόμαστε σε τρία ξεχωριστά περιστατι-

κά που έχουν ένα κοινό σημείο αναφοράς:

Πρώτον, στο ότι επιβλήθηκε στο Μπαμπινιώτη απαγόρευση λόγου ως “ανθέλληνας” επειδή στο λεξικό του ανέφερε στο λήμμα “Βούλγαρος” ότι έτσι αποκαλούνται υβριστικά οι οπαδοί του ΠΑΟΚ,

Δεύτερον, στο το ΣτΕ ότι αποφάσισε ότι το υπουργείο Παιδείας αμελεί την ελληνορθόδοξη κατήχηση επειδή μείωσε τις ώρες διδασκαλίας των Θρησκευτικών στη Β' και Γ' Λυκείου, και

Τρίτον, στο ότι το ίδιο ΣτΕ έκρινε ότι τα πτυχία αυτών που ολοκλήρωσαν ένα μέρος των σπουδών τους σε παραρτήματα ξένων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων στην Ελλάδα και

συνέχεια στη σελ. 10

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΙΟΝΙΚΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

ψευτοΚΚΕ, και τα ΜΑΤ της Ιονικής με τα ΜΑΤ της Βουλής και τους άσχετους αστυνομικούς του Πειραιά. Ταυτόχρονα μέσα σ' αυτήν την ατμόσφαιρα πέρασε σχεδόν απαρατήρητη η βία των ταγμάτων εφόδου στους συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ, ιδιαίτερα στον Κουτσούκο της ΑΔΕΔΥ. Οι πασκίτες θύμωσαν και ο Πολυζωγόπουλος κατάγγειλε τους τραμπουκισμούς, αλλά όπως συνήθως έμειναν εκεί περιμένοντας καινούργιες και πιο δυνατές σφαλιάρες την επόμενη φορά.

Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα που φτιάχνουν οι σοσιαλφασίστες, οι εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ κατάλαβαν ότι επιτρέπεται τώρα και σ' αυτούς να βαρέσουν. Χτύπησαν λοιπόν στο συνδικαλιστικό επίπεδο κατεβάζοντας δικό τους ψηφοδέλτιο στο ΕΚΑ με κνίτικες θέσεις και πήραν 3 έδρες με αποτέλεσμα να φέρουν την ΠΑΣΚΕ στις ίδιες έδρες με την ΕΣΑΚ που στην αναμπουμπούλα κέρδισε και μια έδρα.

Στην πραγματικότητα οι εθνικιστές έπαιρναν πολύ καθυστερημένα και με τον πιο ηλίθιο τρόπο εκδίκηση για το βρόμικο παιχνίδι που οι ευρωπαίοι είχαν παίξει ενάντια στην ΓΣΕΕ του Ραυτόπουλου σε συμμαχία με τους "ρώσους" στην εποχή της κάθαρσης. Η ηλιθιότητα έγκειται στο γεγονός ότι οι εθνικιστές πάλι παίζουν το παιχνίδι των διωκτών τους αφού οι "ρώσοι" είναι τώρα μαζί τους, δηλαδή με τη φράξια Τσοχατζόπουλου, που έχει πια περάσει σε ανοιχτή συμμαχία με τη Μόσχα και το ψευτοΚΚΕ.

Έτσι μπορεί για πρώτη φορά να γίνει και ένας καταμερισμός δράσης. Οι κνίτες έχουν λίγο πιο διακριτική επέμβαση στο ζήτημα της Ιονικής για να διευκολύνουν τους εθνικιστές να δυνάμωσουν τις θέσεις τους απέναντι στους Σημιτικούς. Θέλουν δηλαδή να αφήσουν την απεργία της Ιονικής να εμφανίζεται σαν τμήμα μιας ενδοπασοκικής και μάλιστα συνδικαλιστικής εξέγερσης και όχι σαν προϊόν μιας εξωτερικής κομματικής επέμβα-

σης από το πολύ μισητό σε όλους τους πασόκους ψευτοΚΚΕ. Η αποτελεσματικότητα αυτής της ταχτικής αποδείχτηκε και από την επίθεση που εξαπέλυσε ο Προεδρικός (τουλάχιστον μέχρι χθες) Παπουτσίης ενάντια στην κυβέρνηση και τα ΜΑΤ μιλώντας ακριβώς σαν κνίτης. Η επίθεση Παπουτσίη ήταν πραγματικά το πιο ανοιχτό και ισχυρό εσωκομματικό πλήγμα που έχει δεχτεί η ευρωπαϊκή τάση από τότε που ανέβηκε στην κυβέρνηση.

Ουσιαστικά, εξ αιτίας της κρισιμότητας της στιγμής η επίθεση Παπουτσίη ισοδυναμούσε με κήρυξη κομματικού εμφύλιου. Για πρώτη φορά ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης και μέλος της φιλοευρωπαϊκής τάσης αναγκάστηκε να αναφέρει τη λέξη διάσπαση.

Ήρθε λοιπόν η στιγμή των κεντριστών, δηλαδή των ρωσόφιλων, να κηρύξουν την κούφια ενότητα για να γίνουν ρυθμιστές. Ο επίσημος κομματικός τους εκφραστής, ο γραμματέας Σκανδαλίδης, με τον αγαπημένο του

τρόπο χτύπησε φαινομενικά και τις δύο πλευρές, δηλαδή και την εσωκομματική αντιπολίτευση και τους εκσυγχρονιστές, την ώρα που οι δεύτεροι υποτίθεται ότι είναι κυβέρνηση και πρέπει να εφαρμόσουν το πρόγραμμά τους και όχι οι πρώτοι.

Οι εκσυγχρονιστές δεν τόλμησαν μέσα στην απελπισία τους να διαμαρτυρηθούν στον Σκανδαλίδη αφού καλά καλά δεν τόλμησαν να απαντήσουν στον Παπουτσίη. Το μόνο που έκαναν ήταν να αρχίσουν διαπραγματεύσεις με τους συνδικαλιστές της Ιονικής και να τους υποσχεθούν μονιμότητα στην προσπάθεια να αδυνατίσουν το μέτωπο της αντι-ιδιωτικοποίησης. Αλλά κι αυτό άργησαν να το κάνουν κι έτσι η προσφορά τους φάνηκε σαν υποχώρηση, οπότε το μαύρο μέτωπο έγινε πιο απαιτητικό.

Πραγματικά το μόνο πράγμα που μπορεί να επιτρέψει λίγα βήματα ακόμα σε τούτη τη δειλή απόπειρα οικονομικού και πολιτικού εκσυγχρονισμού είναι η ριζωμένη αντιπάθεια του λαού στον σάπιο κρατικισμό και πιο πολύ στους κνίτες υπερασπιστές του. Πραγματικά όσο και να παλεύουν όλοι αυτοί δεν μπορούν να ξεσηκώσουν ένα κίνημα λαϊκής συμπαράστασης την Ιονική. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν καταφέρνουν ούτε μέσα στην ΟΤΟΕ να συγκεντρώσουν μια πλειοψηφία υπέρ της Ιονικής που να ασκήσει πιο πιεστική απεργιακή πίεση από τις αστείες κυλιόμενες.

Όταν κολλούσαμε την τελευταία αφίσα της ΟΑΚΚΕ, που ήταν και η μόνη καθαρή πολιτική φωνή υπέρ της ιδιωτικοποίησης της Ιονικής, μας πλησίασε μια γυναίκα που δούλευε σαράντα χρόνια εργάτρια και είπε στους συντρόφους που κολλούσαν την αφίσα: "Μεταφέρετε στο κόμμα σας ότι ο λαός είναι με αυτή την αφίσα. Καμία επιχείρηση δεν πρέπει να μείνει στο κράτος"

Πραγματικά αυτός ο λαός έχει δεινοπαθήσει από είκοσι χρόνια υπαρκτής "σοσιαλιστικής" κρατικοκαπιταλιστικής εξαχρείωσης και είναι έτοιμος να ακολουθήσει την πρώτη συνεπή δημοκρατική πολιτική δύναμη που θα δώσει τη μάχη ενάντια στην σπατάλη, τη διαφθορά και το παραγωγικό σμποτάζ που είναι δεμένο με το σάπιο κρατικό καπιταλισμό. Ήδη σύσσωμη η πολιτική αντίδραση είναι μ' αυτόν και αυτό λέει πολλά. Κνίτες, ΣΥΝ και "Χρ. Αυγή" ενωμένοι ενάντια στην ιδιωτικοποίηση. Αυτή είναι η νέα εποχή.

Το μόνο που μπορεί να μεπιδέψει τα πράγματα είναι ότι

σήμερα μια ιδιωτικοποίηση κινδυνεύει σήμερα να πέσει στα χέρια του Κόκκαλη. Δουλειά των δημοκρατών είναι να αποδείξουν ότι αυτό δεν είναι ιδιωτικοποίηση, αλλά πέρασμα της ιδιοκτησίας από το κράτος στο κρατικό παράσιτο, και να την εμποδίσουν όχι από την πλευρά του κρατικισμού, αλλά από την πλευρά της ιδιωτικοποίησης.

Επί του πιεστηρίου

Ήδη η ιδιωτικοποίηση της Ιονικής προκαλεί μια δραματική αλλαγή στο πολιτικό σκηνικό με το ανοιχτό πέρασμα των σοβινιστών του ΠΑΣΟΚ και κυρίως των καρμανλικών της ΝΔ, στο μέτωπο ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση. Αυτή η κίνηση και το ξεσκέπασμα έγινε υποχρεωτικό για το "ρώσικο" μέτωπο από την ώρα που το δικαστήριο έβγαλε παράνομη την απεργιακή κάλυψη που έδινε η ΟΤΟΕ στην Ιονική και ταυτόχρονα η διοίκηση της ΟΤΟΕ αρνιόταν την κάλυψη στην απεργία των σοσιαλφασιστών με θετική ψήφο της ΔΑΚΕ της ΟΤΟΕ.

Από δω και μπρος η ιδιωτικοποίηση της Ιονικής θα διαχωρίσει το μέτωπο της προόδου και της δημοκρατίας από το μέτωπο της αντίδρασης και του φασισμού, σε όλα τα κόμματα και σε όλη την πολιτική ζωή.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 10010 Αθήνα
Τηλ./Φαξ 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

(Η αφίσα που κόλλησε η ΟΑΚΚΕ)

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΠΑΡΑ ΣΑΠΙΟΣ ΚΡΑΤΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

1. Οι κρατικές τράπεζες δεν ανήκουν όπως λένε οι ψευτοαριστεροί στο λαό. Μια κρατική τράπεζα συμπεριφέρεται απέναντι στο λαό όπως και μια ιδιωτική. Τον ποδοπατεί και τον καταστρέφει για το κέρδος.
2. Οι κρατικές επιχειρήσεις ανήκουν σε εκείνο στον οποίο ανήκει και το κράτος, δηλαδή στο σύνολο της τάξης των εκμεταλλευτών. Η κρατική ιδιοκτησία είναι μια συλλογική καπιταλιστική ιδιοκτησία.
3. Από τη γενική λοιπόν ταξική άποψη είναι αδιάφορο στο λαό αν μια ιδιοκτησία είναι κρατική καπιταλιστική ή ιδιωτική καπιταλιστική.
4. Όμως από τη συγκεκριμένη πολιτική άποψη ενδιαφέρει ποιο είδος καπιταλισμού ελέγχει τα μέσα παραγωγής. Έτσι ένας καπιταλισμός που στηρίζεται στη βία και τη λεηλασία του πλούτου μιας χώρας είναι χειρότερος από εκείνον που συσσωρεύει αναπτύσσοντας και τις παραγωγικές δυνάμεις. Αυτό έχει στρατηγική σημασία για το πόσες παραγωγικές δυνάμεις θα κληρονομήσουν οι λαοί από το κεφάλαιο. Ταυτόχρονα σε ότι αφορά το δημοκρατισμό είναι ιστορικά αποδειγμένο ότι κάθε μονοπώλιο, ιδιαίτερα το κρατικό που κυριαρχεί σήμερα στην Ελλάδα, είναι πολύ περισσότερο δεμένο με την πολιτική δικτατορία από ότι ο καπιταλισμός του ελεύθερου ανταγωνισμού.
5. Σήμερα στην Ελλάδα η κρατική ιδιοκτησία είναι στα χέρια των χειρότερων μερίδων της αστικής τάξης, δηλαδή
 - Α) στα χέρια των προμηθευτών του δημοσίου που το ληστεύουν μέσω της πολιτικής τους ισχύος ή των μεγαλομιζαδόρων και παρασίτων του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του ρώσικου (π.χ. Κόκκαλης, συμφωνίες για το φυσικό αέριο, ΔΕΗ Φλώρινας)
 - Β) στα χέρια του ανώτατου φασιστικού κλήρου (10% των μετοχών της ΕΤΕ), των στρατοκρατών και των εθνικιστών που επιθυμούν εδαφική επέκταση και οικονομία πολέμου στα πλαίσια μιας αντιευρωπαϊκής συμμαχίας με την "ορθόδοξη" νεοσαρική Ρωσία
 - Γ) στα χέρια της απέραντης κρατικοκομματικής γραφειοκρατικής ακρίδας της διαφθοράς, της αδιαφορίας για την παραγωγή και της περιφρόνησης του πολίτη.
6. Γι' αυτό οι πιο φανατικοί οπαδοί της κρατικής καπιταλιστικής ιδιοκτησίας είναι οι άνθρωποι της Ρωσίας (ψευτοΚΚΕ, κνίτες του ΣΥΝ), οι εθνικιστές (ΔΗΚΚΙ, ΠΑΣΟΚ) και η κομματική γραφειοκρατική ακρίδα και οι φασίστες κάθε είδους.
7. Κάτω από αυτές τις συνθήκες το κίνημα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της Ιονικής δεν μπορεί να είναι προοδευτικό, όπως άλλωστε όλα τα κινήματα που ενισχύουν τον σημερινό ελληνικό κρατικισμό. Ειδικά στην Ελλάδα η κρατική τράπεζα ήταν και είναι ο πιο αντιβιομηχανικός τοκογλύφος.
8. Ένα δημοκρατικό-λαϊκό κίνημα στις τράπεζες πρέπει να νοιαστεί μόνο για δύο πράγματα. Πρώτο για διαφάνεια στην ιδιωτικοποίηση ώστε να μην πέσει η Ιονική σε ληστή ιδιώτη τύπου Κόκκαλη, και δεύτερο για να εξασφαλίσει τα εργασιακά δικαιώματα, τους μισθούς και τη δουλειά των εργαζομένων. Με αυτήν και μόνο με αυτήν την έννοια πρέπει το κίνημα των τραπεζοπαλλήλων να αντισταθεί σε αντιαπεργιακά μέτρα της κυβέρνησης.
9. Αυτοί που καθοδηγούν σήμερα το κίνημα των τραπεζοπαλλήλων της Ιονικής το χαντακώνουν γιατί το απομονώνουν από το λαό και το στρέφουν ενάντια στην ανάπτυξη και ενάντια στην ευρωπαϊκή πορεία της χώρας που απειλείται σήμερα από τον εθνικοφασισμό.

Τεράστια σημασία απεργία των μεταναστών εργατών γης

Εκεί που υπάρχει καταπίεση, η αντίσταση είναι αναπόφευκτος νόμος της ταξικής πάλης. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη καταπίεση και εκμετάλλευση σήμερα στη χώρα από αυτή που δέχονται οι εργάτες γης, στην πλειοψηφία τους αλλοδαποί, από τον πιο βάρβαρο καταπιεστή, την αστική τάξη της υπαίθρου.

Με αυτή την έννοια, η απεργία των αλλοδαπών εργατών γης στην περιοχή του Αγ. Γεωργίου Φερών Μαγνησίας, αποχτά μια τεράστια πολιτική σημασία για όλο το εργατικό κίνημα, αποτελεί ότι πιο προοδευτικό και ελπιδοφόρο, ενάντια στην βαρβαρότητα των νέων "δουλοκτητικών" σχέσεων που επέβαλλε η αντίδραση στην υπαίθρο.

Για χρόνια ολόκληρα η αστική τάξη της υπαίθρου, στηριγμένη στο μεγάλο εύρος των μικρών και μεσαίων τμημάτων της, είχε επιβάλλει την πλήρη κυριαρχία της δικιάς της ιδεολογίας σε όλους τους τομείς της πολιτικής και κοινωνικής ζωής, προσπαθώντας να κρύψει το βαθύ εκμεταλλευτικό της χαρακτήρα και να εμποδίσει την ανάπτυξη του προλεταριακού κινήματος στο χωριό.

Σε αυτό της το έργο, βρήκε σαν

μεγαλύτερο υπερασπιστή και συμπαραστάτη τον σοσιαλφασισμό και ιδιαίτερα το ψευτοΚΚΕ, που θέλησε να τη χρησιμοποιήσει για να εμποδίσει την καπιταλιστική ανάπτυξη στην υπαίθρο και τη συγκέντρωση της γης.

Η απεργία των εργατών γης στον Αγ. Γιώργη, τινάζει στον αέρα τους μύθους και βγάζει στην επιφάνεια τις πραγματικές ταξικές συγκρούσεις στο χωριό.

Γιατί το ζήτημα δεν εξαντλείται στην αντιρατσιστική-ανθρωπιστική συμπάθεια απέναντι στους "κακόμοιρους" Αλβανούς και Ρουμάνους, όπως θέλησαν να το παρουσιάσουν οι κάθε είδους υποστηρικτές της αστικής τάξης της υπαίθρου.

Το μεγάλο ζήτημα που βγάζει μπροστά αυτή η απεργία είναι η αγριότητα και ο βάρβαρος εκμεταλλευτικός χαρακτήρας αυτής της αστικής τάξης. Και αυτή η βαρβαρότητα δεν εκδηλώνεται σαν ρατσισμός, αλλά σαν ταξική βαρβαρότητα απέναντι σε εργάτες.

Σε εργάτες γης που το χαρακτηριστικό της εθνικότητας τους αποχτά δευτερεύοντα χαρακτήρα.

Αξίζει να δει κανείς συγκεκριμένα τις συνθήκες αυτής της εκμετάλλευσης, για να κατανοήσει

πιο ολοκληρωμένα το χαρακτήρα αυτής της αστικής τάξης που υπεράσπιζε ο σοσιαλφασισμός και ο νεοτροτσκιστικός του περίγυρος, όταν με τον ίδιο τραμπούκικο τρόπο έκλειναν τις εθνικές οδούς, διεκδικώντας τα δικά τους ταξικά προνόμια.

Από αυτή την άποψη έχει μία σημασία να πούμε πως αυτό το χωριό ήταν από τα πιο μαχητικά στα μπλόκα. Και αυτό είναι κατοικητό, γιατί οι 1000 περίπου κάτοικοι του απασχολούν 200 εργάτες γης. Αν υπολογίσει κανείς τον πληθυσμό του χωριού που δεν ασχολείται με τα χωράφια, νούμερο που δυστυχώς δε γνωρίζουμε, μπορούμε εντούτοις να καταλάβουμε το πόσο ισχυρή, σε πλατιά κοινωνική βάση είναι εδώ η αστική τάξη.

Αυτοί λοιπόν οι 200 εργάτες αμείβονταν για δουλειά στα χωράφια 10 και 12 ωρών με μεροκάματο 3000 δραχμών, χωρίς φαγητό και με ύπνο στην υπαίθρο και στις καλύβες.

Αν υπολογίσει κανείς πως για τις ίδιες ώρες δουλειάς, το μεροκάματο του ανειδίκευτου εργάτη μαζί με την υπερωρία, την πλήρη ασφάλιση, τα δώρα και την άδεια φτάνει στις 15000-16000 δραχμές,

καταλαβαίνει κανείς το μέγεθος της υπεραξίας που καρπώνεται η αστική τάξη της υπαίθρου, σε σχέση με τη βιομηχανική αστική τάξη.

Αυτό και μόνο το στοιχείο επιβεβαιώνει την αρχική μας τοποθέτηση για τον πιο βάρβαρο εκμεταλλευτικό της χαρακτήρα.

Αυτή είναι η αγγελικά πλασμένη εικόνα των ταξικών σχέσεων στην υπαίθρο που έβγαλε στην επιφάνεια η απεργία των Αλβανών και Ρουμάνων εργατών γης. Και αυτή την εικόνα έπεσαν όλοι απάνω για να την εξαφανίσουν.

Οι εφημερίδες μίλησαν για τον κακό ρατσισμό, οι κάτοικοι του χωριού για τους "αλβανούς" που "ήρθαν ρακένδυτοι και τους έδωσαν ψωμάκι", άλλοι πάλι μίλησαν "για τα εγκλήματα των Αλβανών" και οι συνδικαλιστές του Εργατικού Κέντρου Βόλου, έτρεξαν στα γρήγορα να κλείσουν τη δουλειά μπας και τους βγει ταξικό κίνημα στην υπαίθρο.

Έτσι με όλες αυτές τις παρεμβάσεις, οι ...καλόψυχοι αστοί της υπαίθρου υποχώρησαν και έδωσαν 4500 δραχμές μεροκάματο με ένα γεύμα ή 4000 δραχμές μεροκάματο και τρία γεύματα.

Τους πέταξαν δηλαδή ένα χιλιά-

ρικο ουσιαστικά στο μεροκάματο μαζί με ένα ξεροκόμματο ψωμί, που θα το ονομάσουν "γεύμα", για να γλυτώσουν από τον ...μπελά που τους προέκυψε.

Όμως ανεξάρτητα από αυτό, η απεργία αυτή άνοιξε ένα καινούργιο δρόμο και έδειξε πως μπορεί μέσα από τέτοιους απεργιακούς αγώνες, να αναπτυχθεί το εργατικό κίνημα στην υπαίθρο στηριγμένο στους εργάτες γης, ανεξάρτητα από εθνικότητα, πως μπορεί να καταχτήσει την ενότητα του με το εργατικό κίνημα της πόλης, πάνω στην διεκδίκηση του ίσου μεροκάματος, τόσο ανάμεσα στους έλληνες και ξένους εργάτες της πόλης, όσο και ανάμεσα συνολικά στους εργάτες της πόλης και της υπαίθρου.

Γι' αυτό είναι απαραίτητη η συνδικαλιστική οργάνωση των εργατών γης σε ξεχωριστό Συνδικάτο και η πάλη για τον καθορισμό των αμοιβών των, μέσα από τη γενική εθνική συλλογική σύμβαση εργασίας.

Μια τέτοια πάλη σήμερα θα είναι ότι πιο προοδευτικό στην υπαίθρο και αυτόν το δρόμο άνοιξε η απεργία των εργατών γης στον Αγ. Γιώργη Φερών.

Ο ΑΛΒΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ "ΔΙΚΤΥΟ 21" ή το διπλό παιχνίδι του Συνασπισμού

Το Δίκτυο 21 είναι μία συσπείρωση του σοβινισμού που ξεκίνησε με τη φιλοδοξία να φτιάξει ένα μεγάλο κόμμα. Αν τα όνειρα αυτά βυθίστηκαν, ήταν γιατί το Δίκτυο αρνήθηκε την ηγεμονία του ρωσόφιλου μετώπου. Οι άνθρωποι της Ρωσίας προσπάθησαν να διεισδύσουν σ' αυτή την κίνηση, αλλά εκτέθηκαν τόσο πολύ που αναγκάστηκαν σε "μεταμέλεια" (π.χ. η κνίτσια Κανέλλη), χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι οι ρωσόδουλοι σταμάτησαν την επίμονη εισοδιστική διάβρωση.

Πρόσφατα το Δίκτυο 21 επανεμφανίστηκε με εκδήλωση στο ξενοδοχείο "Αθήνα Μάριος" και θέμα "Εθνική Άμυνα, ηγεσία και κοινή γνώμη". Χαιρετισμό στην έναρξη των διαδικασιών απεύθυνε ο αντιευρωπαίος ορθοδοξοφασίστας Χριστόδουλος. Στο πρόγραμμα των ομιλητών αναφέρονται: ο

Γ. Καράμπελιας, οι δημοσιογράφοι Στ. Λυγερός και Χρ. Λαζαρίδης, ο αντιπρόεδρος του Δικτύου Α. Λυκουρέζος, πανεπιστημιακοί και άλλοι. Τη δεύτερη μέρα, 30 Μάη, το απόγευμα οι ομιλητές ήταν οι Μ. Έμπερτ, Γ. Χαραλαμπίδης, Δ. Τσοβόλας, Α. Σαμαράς και ο **Αλ. Αλαβάνος, ευρωβουλευτής του ΣΥΝ** (Αυγή, 28/5).

Στις 30 Μάη, στην εφημερίδα Αυγή, δημοσιεύεται άρθρο του Ν. Μπίστη, ηγετικού στελέχους του ΣΥΝ με τίτλο "Αριστερή νομιμοποίηση στο Δίκτυο 21". Στο άρθρο αυτό αναφέρεται: "Ούτε θα είναι μόνοι οι κ.κ. Αλ. Λυκουρέζος, Χρυσάνθος Λαζαρίδης, Ευάγγελος Τσίρκας, Π. Ήφαιστος, Γ. Καραμπελιάς, ο πατήρ Μεταλληνός, ο Αντώνης Σαμαράς και άλλοι. **Θα είναι εκεί φίλοι και σύντροφοί μας, ο Χρ. Παπουτσής και ο Αλ. Αλαβάνος.** Να κά-

νουμε τώρα ότι δεν είδαμε το πρόγραμμα, και να σφουρίζουμε αδιάφορα; Δεν μπορούμε, γιατί αν το "πατριωτικό ΠΑΣΟΚ" δεν έχει πρόβλημα με τις πολιτικές αιμομιξίες, εμείς στον ΣΥΝ, έχουμε. Ακριβώς επειδή η συλλογικά επεξεργασμένη και ψηφισμένη πολιτική μας είναι στον αντίποδα της πολιτικής του Δικτύου 21" (σ.σ. η υπογράμμιση δική μας).

"Δεν είναι διαλογικού χαρακτήρα εκδήλωση, ούτε επιστημονικό συμπόσιο, αλλά εκδήλωση-παρέμβαση επιλεγμένων ομιλητών που ζητεί νομιμοποίηση και στα αριστερά, που θα τη δώσουν όσοι αριστεροί τελικά -ας κρατήσουμε μια τελευταία ελπίδα για ωριμότερες σκέψεις- πάνε εκεί.

Εν πάσει περιπτώσει, αν είναι δικαίωμα του όποιου στελέχους του ΣΥΝ να πηγαίνει οπουδήποτε αφορολόγητα, κάνοντας χρι-

ση μιας ιδιότυπης ασυλίας, γιατί ασκήσαμε - και ορθώς ασκήσαμε - δημόσια κριτική στον σ. Μιχάλη Παπαγιαννάκη όταν επισκέφθηκε τον πρωθυπουργό; Δεν θα έχουμε δύο μέτρα και δύο σταθμά.

Δεν μπορούμε να είμαστε σαν κόμμα και με το "Μέτωπο της Λογικής κατά του εθνικισμού", και με το "Δίκτυο 21". Δηλαδή και στον χωροφύλακα μήνυμα και στον ληστή χαμπέρι. Δεν θα το κάνουμε αυτό".

Αντιγράψαμε τον Ν. Μπίστη σκόπιμα. Τα λόγια του είναι σωστά, αλλά η πράξη του ΣΥΝ κούφια. Το άρθρο του στην Αυγή ήταν μια αναγκαία υποχρέωση απολογίας στους αντιεθνικιστές δημοκράτες που μαντρώνει ο ΣΥΝ. Γιατί οι τελευταίοι ασφαλώς και θα πρόσεξαν τη συμμετοχή του Αλαβάνου, και ο Ν. Μπίστης είναι ο πιο κατάλληλος να τους μιλήσει, αφού είναι από τους βασικούς ανθρώπους μαζί με τον Κύρκο στο "Μέτωπο της Λογικής".

Δεν ξέρουμε βέβαια αν ο Ν. Μπίστης πιστεύει αυτά που γράφει. Ξέρουμε όμως ότι ο ΣΥΝ είναι αναγκασμένος να κάνει μία δημόσια τοποθέτηση με ποιον είναι τελικά, με το "Μέτωπο της Λογικής" ή με το "Δίκτυο 21". Αλλά τέτοιες πρακτικές αρμόζουν

σε συνεπή δημοκρατικά κόμματα που έχουν πολιτική αρχών, και ο ΣΥΝ είναι το ακριβώς αντίθετο. Για την ακρίβεια είναι το κόμμα της πολιτικής υποκρισίας και της διπροσωπίας. Ή πιο σωστά η Πέμπτη φάλαγγα μέσα στο δημοκρατικό και αντιεθνικιστικό στρατόπεδο. Μήπως δεν είναι εκείνο το κόμμα, που ξεσήκωσε το σοβινισμό στο μακεδονικό για να του ρίξει ύστερα κρύο νερό, και να εμφανιστεί σαν αγνή παρθένα, λάβρα ενάντια στον εθνικισμό; Μήπως δεν ήταν ο ΣΥΝ που έστειλε κλιμάκιο με επικεφαλής τον Μ. Ανδρουλάκη για να υποδεχτεί τον σέρβο ναζί Κάρατζιτς στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, το 1993 για να συσπειρώσει και τους κνίτες φιλοσέρβους "αντιιμπεριαλιστές" και τους αντιεθνικιστές φίλους της Βοσνίας;

Τέτοιες τερατώδεις αιμομιξίες, μόνο ένα πολιτικό έκτρωμα μπορεί να τις κάνει. Οι πραγματικοί δημοκράτες τόσο μέσα, όσο και έξω από τον ΣΥΝ, έχουν καθήκον να ξεκαθαρίσουν τη θέση τους. Δεν μπορεί κανείς να βρίσκεται ταυτόχρονα, και με το θύμα και με το θύτη, και ακόμα περισσότερο να θέλει να τους βάλει στο ίδιο τραπέζι. Κανένας τίμιος δημοκράτης δεν επιτρέπεται να μένει μέσα στο Συνασπισμό.

Σχετικά με την ιδιωτικοποίηση της Ιονικής

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Η θεωρία για το κράτος ήταν πάντα το κεντρικό ζήτημα της ιδεολογικής πάλης ανάμεσα στον μαρξισμό-λενινισμό και στα κάθε είδους οπορτουνιστικά ρεύματα.

Για τον επαναστατικό μαρξισμό το κράτος δεν είναι τίποτα άλλο από όργανο ταξικής κυριαρχίας, από ένα όργανο καταπίεσης μίας τάξης από μία άλλη.

Στον καπιταλισμό το κράτος είναι ο συλλογικός εκφραστής της αστικής τάξης, ο μηχανισμός εξασφάλισης της δικιάς της ταξικής κυριαρχίας, ο συνολικός καταπιεστής της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού.

Κόντρα σε αυτή την ταξική τοποθέτηση για το χαρακτήρα του κράτους, αναπτύχθηκαν μια σειρά από θεωρίες που έβλεπαν το κράτος σαν ένα υπερταξικό όργανο, συνολικό διαχειριστή των συμφερόντων “όλης της κοινωνίας”.

Οι θεωρίες αυτές είχαν σαν στόχο να αμβλύνουν την πάλη και την ανεξάρτητη συγκρότηση του επαναστατικού προλεταριάτου, στην κατεύθυνση της βίαιης καταστροφής του αστικού κράτους μέσα από την προλεταριακή επανάσταση και την οικοδόμηση της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Αυτές τις αντεπαναστατικές θεωρίες χρησιμοποιεί σήμερα ο σοσιαλφασισμός για να στηρίξει την στρατηγική του, της πραξικοπηματικής κατάληψης του αστικού κράτους.

Για το ψευτοΚΚΕ και όλο το σοσιαλφασιστικό μπλόκ η κρατική ιδιοκτησία είναι μια “δημόσια περιουσία”. Η πρόοδος και η συντήρηση ξεχωρίζει γι’ αυτούς από τον τρόπο διαχείρισης αυτής της “περιουσίας”.

Έτσι έχουν ανάγει σε μεγαλύτερο ζήτημα “αρχής” την πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Την πάλη ενάντια στο “ξεπούλημα” όπως φωνάζουν καθημερινά σε όλους τους τόνους.

Άς δούμε τι σημαίνει αυτό.

Οι κρατικές επιχειρήσεις στον καπιταλισμό δεν αλλοιώνουν το χαρακτήρα του κράτους μετατρέποντας το σε κράτος “όλου του λαού”, ούτε αποτελούν παλλαϊκή ή δημόσια περιουσία.

Οι επιχειρήσεις αυτές είναι ιδιοκτησία του κράτους, είναι δηλαδή συλλογική ιδιοκτησία της αστικής τάξης. Η αλλαγή των τίτλων ιδιοκτησίας και ιδιαίτερα στο τραπεζικό σύστημα, έχει να κάνει με τον καπιταλιστική ανάπτυξη σε κάθε χώρα και την ενδοαστική πάλη μέσα στο αστικό κράτος για την εξυπηρέτηση των διαφόρων πλευρών του κεφαλαίου.

Το επαναστατικό προλεταριάτο μπορεί να επεμβεί σε αυτές τις α-

ντιθέσεις. Να χρησιμοποιήσει αυτές τις αντιθέσεις για την ανάπτυξη της πάλης του. Δεν μπορεί όμως να μην ξεκαθαρίζει από την αρχή τον ταξικό χαρακτήρα του κράτους, το ρόλο της κρατικής ιδιοκτησίας σαν μίας “αστικής ιδιοκτησίας” και πως χρειάζεται μια προλεταριακή επανάσταση για τη συντριβή του αστικού κράτους, και την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Το γεγονός δηλαδή πως όταν η αστική τάξη πουλάει κρατικές επιχειρήσεις ή όταν αναλαμβάνει την κρατική διαχείριση ιδιωτικών επιχειρήσεων, δεν πουλάει ούτε αγοράζει “δημόσια περιουσία”, γιατί μέσα στον καπιταλισμό το προλεταριάτο δεν έχει τίποτα δικό του για αγοραπωλησία πέρα από την εργατική του δύναμη που πουλάει καθημερινά και τις αλυσίδες του που πρέπει να σπάσει.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αντεπαναστατική ιδεολογική διαφθορά, από αυτήν που φέρνει στους εργάτες το ψευτοΚΚΕ με αυτές τις θεωρίες του.

Όμως αυτή είναι η μία πλευρά του ζητήματος και από μία άποψη η λιγότερη επικίνδυνη μέσα στην εργατική τάξη, γιατί χρόνια τώρα ταξικής σκλαβιάς έχει φροντίσει η αντίδραση να έχει κάνει το αστικό κράτος το πιο μισητό πράγμα μέσα στον λαό. Κανένα κόμμα του σοσιαλφασισμού δεν μπορεί να τον πείσει πως οι τράπεζες, η ΔΕΗ, ο ΟΤΕ κ.λπ είναι δικιά του ιδιοκτησία, όταν για χρόνια ολόκληρα ρουφάν το αίμα των εργατών και του λαού.

Το πιο σοβαρό ζήτημα είναι η πολιτική που κρύβεται πίσω από αυτές τις θεωρίες και τη δράση του ψευτοΚΚΕ.

Γιατί το κόμμα αυτό δε λειτουργεί σήμερα στην κύρια πλευρά του σαν ένα εργαλείο της αντίδρασης ενάντια στο επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα. Η δράση του και η πολιτική του έχει κατά κύριο λόγο να κάνει με την πολιτική έκφραση κομπραδόρικών τμημάτων της αστικής τάξης που υπηροτούν τα συμφέροντα του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Σήμερα, τόσο σε επίπεδο οικονομίας, όσο και πολιτικής υπάρχουν και συγκρούονται τρεις γραμμές και κατευθύνσεις μέσα στην αστική τάξη και στο κράτος της.

Η μία είναι η γραμμή του αστικού εκσυγχρονισμού των φιλοευρωπαϊκών τμημάτων, η άλλη του πολεμικού καπιταλισμού των σοβινιστικών τμημάτων και η τρίτη η γραμμή των κομπραδόρων και των πρακτόρων του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Στο επίπεδο της οικονομίας η γραμμή των ιδιωτικοποιήσεων είναι μια προσπάθεια του αστικού

εκσυγχρονισμού, που ξεκινάει όμως πάνω στο έδαφος του σάπιου κρατικού καπιταλισμού που έφτιαξε ο Α. Παπανδρέου, σαν έκφραση της συμμαχίας των σοβινιστών και των ρωσόδουλων.

Γι’ αυτό η κυριαρχία αυτής της γραμμής προϋποθέτει μια πολιτική επανάσταση που φαίνεται ανίκανη να πραγματοποιήσει η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, όπως κάθε ιμπεριαλισμός για να κυριαρχήσει σε μία χώρα δένεται και υποστηρίζει τις πιο καθυστερημένες παραγωγικές δυνάμεις, ακριβώς για να περιορίσει την εθνική καπιταλιστική ανάπτυξη.

Από την άλλη πλευρά, η ελληνική σοβινιστική αστική τάξη, για να μπορέσει να εκπληρώσει τα επεκτατικά της όνειρα ήταν υποχρεωμένη να προχωρήσει σε έναν κρατικό συγκεντρωμένο “πολεμικό” καπιταλισμό.

Το πολιτικό μέτωπο του ελληνικού σοβινισμού με το ρώσικο ιμπεριαλισμό ενάντια στην Τουρκία, επέτρεψε στον Α. Παπανδρέου να φτιάξει το τέρας του ελληνικού κρατικού καπιταλισμού, να περάσει δηλαδή στην οικονομία τη γραμμή του ρώσικου ιμπεριαλισμού, την κυριαρχία δηλαδή των πιο σάπιων και πιο καθυστερημένων δυνάμεων.

Ενώ στην μορφή το μοντέλο του κρατικού καπιταλισμού έδινε στον σοβινισμό πλευρές πολεμικού καπιταλισμού, ακόμα και πλευρές εθνικής τριτοκοσμικής ανάπτυξης, ο παρασιτισμός και η διαφθορά που κυριάρχησε εξυπνέτησε απόλυτα το ρώσικο ιμπεριαλισμό, κρατώντας στην οικονομία κυρίαρχες τις πιο καθυστερημένες δυνάμεις με τη διάλυση κάθε βιομηχανίας ιδιωτικής ή κρατικής.

Από την άλλη πλευρά η πολιτική αυτή άνοιξε διάπλατα τις “πύλες” του κράτους στο ψευτοΚΚΕ τόσο στους πολιτικούς μηχανισμούς του, όσο και στους οικονομικούς.

Ιδιαίτερη σημασία σε αυτό έπαιξε ο μετασχηματισμός ενός κομματιού του ψευτοΚΚΕ σε ΣΥΝ, για να κοπούν έτσι οι ανησυχίες της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης, και να γεμίσει το κράτος με “Κνίτες” του Συνασπισμού.

Πάνω λοιπόν σε αυτό το έδαφος προσπαθεί η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη να περάσει την κατεύθυνση των ιδιωτικοποιήσεων. Απέναντί της βρίσκεται το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο, το μέτωπο δηλαδή του σοβινισμού και των ρωσόδουλων δυνάμεων.

Απέναντι λοιπόν σε αυτή τη γραμμή το ψευτοΚΚΕ, υπερασπίζεται τις δικές του θέσεις μέσα στο κράτος, κλιμακώνοντας την επίθεσή του για δυνάμωμα της κυ-

ριαρχίας του και απέναντι στους σοβινιστές, θέλοντας την ηγεμονία

Αυτός είναι ο πραξικοπηματισμός. Το ψευτοΚΚΕ μπαίνει μέσα στο κράτος, παρουσιάζεται σαν ο καλύτερος “διαχειριστής” της “δημόσιας περιουσίας”, απέναντι στους σοβινιστές και με τη δύναμη των ρώσικων όπλων ετοιμάζεται να πάρει την ηγεμονία στο κράτος, τσακίζοντας με τη βία κάθε αντίσταση των εκσυγχρονιστών-φιλοευρωπαϊών.

Αυτόν το ρόλο παίζει άλλωστε η γραμμή της σύγκρουσης με την αστυνομία, αλλά και ενάντια σε συνδικαλιστές της φιλοευρωπαϊκής τάξης, που προωθεί το τελευταίο διάστημα μέσα από τις σοσιαλφασιστικές δυνάμεις κρούσης που έχει συγκροτήσει.

Αυτός είναι ο χαρακτήρας της πάλης των τμημάτων της αστικής τάξης μέσα στο κράτος, που οξύνεται στο ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων

Απέναντι σε αυτή την πάλη το εργατικό κίνημα δεν είναι αδιάφορο.

Τόσο από στρατηγική άποψη, όσο και από άποψη άμεσης ταξικής.

Από άποψη στρατηγικής, το επαναστατικό προλεταριάτο γνωρίζει ότι ο σοσιαλισμός γεννιέται μέσα από τη μεγάλη βιομηχανία. Αυτό σημαίνει ότι είναι αντίθετο από άποψη αρχής με ότι καταπιέζει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Σήμερα στην Ελλάδα δεν υπάρχει τίποτα πιο αντιπαραγωγικό, καθυστερημένο και παρασιτικό από τον ελληνικό κρατικό καπιταλισμό, από αυτό δηλαδή το τέρας που έφτιαξε ο Α. Παπανδρέου για να κρατήσει τη χώρα στην καθυστέρηση και το προλεταριάτο στην απομόνωση.

Από αυτή την άποψη, η ιδιωτικοποίηση σήμερα είναι η μοναδική γραμμή μέσα στην αστική τάξη που μπορεί να δώσει μια στοιχειώδη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, ανατρέποντας όσο μπορεί να ανατρέψει τις σχέσεις της “κομματικής φεουδαρχίας”.

Μια γραμμή όμως που δεν μπορεί να προχωρήσει, αν όπως γράψαμε παραπάνω δεν προχωρήσει σε μία πολιτική επανάσταση. Αν δεν ανατρέψει δηλαδή την κυρίαρχη πολιτική του πιο αντιδραστικού μπλόκ μέσα στην αστική τάξη. Τη γραμμή του φιλορώσικου-αντιτουρκικού μετώπου.

Καμιά ιδιωτικοποίηση με την έννοια της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων δεν μπορεί να υπάρξει, όσο δεν τσακίζεται ο σοβινισμός και η ξενοδοουλία, όσο δηλαδή στη χώρα κυριαρχεί η γραμμή του μετώπου με τον ρώ-

σικο ιμπεριαλισμό ενάντια στην “δυτική” Τουρκία.

Να το πούμε απλά: Αστικός παραγωγικός εκσυγχρονισμός και S-300 δεν γίνεται.

Από άμεση ταχτική άποψη, η πάλη των σοβινιστών και του ψευτοΚΚΕ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, είναι μια πάλη που προωθεί τις πιο φασιστικές και επιθετικές δυνάμεις μέσα στο αστικό στρατόπεδο και στο κράτος. Ο φασισμός και ο πόλεμος στη χώρα απαιτεί ένα συγκεντρωμένο κρατικό-παρασιτικό μονοπώλιο στην υπηρεσία του “αντι-τούρκου” προστάτη μας.

Αυτό είναι το κύριο ζήτημα σήμερα.

Το επαναστατικό προλεταριάτο παλεύοντας για τη δημοκρατία, την ειρήνη και την ανάπτυξη, βάζει σαν κεντρικό ζήτημα την αποτροπή του φασισμού και του πολέμου. Σε αυτή την κατεύθυνση υποστηρίζει την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, βάζοντας όμως ταυτόχρονα τη συνολική ανατροπή της γραμμής των φασιστικών δυνάμεων.

Βάζοντας δηλαδή την πολιτική δημοκρατία και την ειρήνη σαν τις βασικές εκείνες προϋποθέσεις για μία πραγματική οικονομική πολιτική παραγωγικού εκσυγχρονισμού.

Μόνο μία τέτοια κατεύθυνση μπορεί να οδηγήσει τη χώρα στο δρόμο των πολιτισμένων και αναπτυγμένων χωρών.

ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ

Το ψευτοΚΚΕ στην προσπάθειά του να καταλάβει θέσεις μέσα στο κράτος και να εξασφαλίσει την κυριαρχία των φιλορώσικων τμημάτων της αστικής τάξης, χρησιμοποιεί πάντα μια αριστερή φρασολογία για την “υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων”

Αυτή είναι η σοσιαλφασιστική δημαγωγία που έχει για στόχο τη χρησιμοποίηση πλατειών στρωμάτων εργαζομένων και μεσοστρωμάτων για το χτύπημα κάθε αστικού εκσυγχρονισμού.

Το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποιεί αυτά τα στρώματα, καλύπτοντας το δικό τους ιδιαίτερο εκμεταλλευτικό χαρακτήρα και δένει το φανατισμό των μικροαστικών τους εκρήξεων, με τον δικό του πραξικοπηματισμό.

Αυτό έκανε στους αγρότες, όταν τους χρησιμοποίησε με το κλείσιμο των εθνικών οδών για να εμποδίσει την καπιταλιστικοποίηση της γεωργίας και τη συνακόλουθη συγκέντρωση της γης, καλύπτοντας τον εκμεταλλευτικό τους χαρακτήρα απέναντι στους εργάτες γης.

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ" για να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές

Στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* είχαμε αναλυτικό άρθρο για το υπόμνημα που κατάθεσε στις 14 Μαΐου η Αντιναζιστική πρωτοβουλία στον υπουργό Δικαιοσύνης Γιαννόπουλο, ζητώντας να βγει εκτός νόμου η ναζιστική "Χρυσή Αυγή". Το υπόμνημα αυτό συνοδευόταν από ένα πλήρη φάκελο με νομικά επιχειρήματα και ντοκουμέντα για τη βία και της θέσης των ναζιστών.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το πρώτο μέρος του κειμένου στο οποίο περιέχεται η νομική επιχειρηματολογία μας για να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές. Στο επόμενο φύλλο, θα δημοσιεύσουμε το δεύτερο και τελευταίο μέρος. Μέχρι τότε, θα έχουν φανεί και οι προθέσεις του υπουργείου που μέχρι σήμερα δεν έχει απαντήσει.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Της μη κυβερνητικής οργάνωσης "Αντιναζιστική Πρωτοβουλία" σχετικά με τη λήψη των κατάλληλων νομοθετικών και διοικητικών μέτρων για την απαγόρευση της ίδρυσης και λειτουργίας των ναζιστικών και ρατσιστικών οργανώσεων στη χώρα μας σε συμμόρφωση με τη Διεθνή Σύμβαση για την Εξάλειψη κάθε μορφής Φυλετικής Διάκρισης, την οποία έχει επικυρώσει η χώρα μας με το Προεδρικό Διάταγμα 494/1970. Αναφερόμαστε ειδικά και συγκεκριμένα στη ναζιστική οργάνωση "Χρυσή Αυγή" η οποία λειτουργεί νόμιμα και συμμετέχει στις εκλογές.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία είναι μία μη κυβερνητική οργάνωση η οποία ιδρύθηκε τον Ιούνιο του 1997 από δημοκράτες που έχουν μία κοινή ιδεολογική θέση, είναι αντιναζιστές. Σκοπός της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας είναι η καταπολέμηση του φαινομένου του ναζισμού στη χώρα μας. Η συγκρότησή της οφείλεται στην έντονη ανησυχία των μελών της για τα φαινόμενα ρατσισμού, και βασικά εθνορατσισμού, ξενοφοβίας, αντισημιτισμού και δυσανεξίας που παρατηρούνται σήμερα στην ελληνική κοινωνία. Αυτή η ανησυχία έγινε ιδιαίτερα έντονη από την ανάπτυξη της δράσης της ναζιστικής οργάνωσης "Χρυσή Αυγή" με τη διάδοση προπαγανδιστικού υλικού ανοιχτά υπέρ του χιτλερισμού, του ρατσισμού και του αντισημιτισμού και την εκδήλωση μίας σειράς επιθέσεων ενάντια σε αλλοδαπούς, μέλη αντιεθνικιστικών οργανώσεων και νέους που η εμφάνισή τους υποδηλώνει δημοκρατική στάση.

Η δράση και η λειτουργία των ναζιστικών και ρατσιστικών οργανώσεων, όπως η "Χρυσή Αυγή", είναι αντίθετη με τις αρχές του δημοκρατικού πολιτεύματος της χώρας μας. Με τη δράση και την προπαγάνδα της, η οργάνωση αυτή έχει παραβιάσει και παραβιάζει τα συνταγματικά κατοχυρωμένα ατομικά δικαιώματα των αλλοδαπών που βρίσκονται στο έδαφος της χώρας, των ελλήνων πολιτών που αποτελούν μέλη εθνικών μειονοτήτων αλλά και των ελλήνων πολιτών στο σύνολο τους.

Αναφερόμαστε σε δημοσιευμένες ρατσιστικές, αντισημιτικές και φιλο-χιτλερικές δηλώσεις της οργάνωσης στα επίσημα έντυπά της, την δεκαπενθήμερη εφημερίδα και το μηνιαίο περιοδικό. Συγκεκριμένα:

· Εφημερίδα "Χ.Α.", 5/5/1995, από άρθρο για την επέτειο της μεγάλης αντιφασιστικής νίκης των λαών ενάντια στον Χίτλερ: «Λυπούμεθα αλλά η εφημερίδα αυτή δεν έχει να εορτάσει τίποτε στις 8 Μαΐου. Αντίθετα, βλέποντας τη σημερινή μορφή του κόσμου, βλέποντας τη σαπίλα, την υποκρισία, την κτηνώδη καταναλωτική μανία, και την πνευματική ερήμωση να κυριαρχούν παντού, προβληματίζεται κατά πόσον έχει σχέση με την Αλήθεια το επαναλαμβανόμενο παραμύθι ότι στον τελευταίο πόλεμο νίκησαν οι καλοί».

· Περιοδικό "Χ.Α.", Α.Τ. 67, σελ. 32-36. Άρθρο με τίτλο "Το σιωνιστικό Δηλητήριο στην

Οθόνη": «Το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου που ήρθε με την ήττα των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, βρίσκει τον Εβραίο δυνάστη κυρίαρχο και παντοδύναμο. Η εξέλιξη των τεχνικών μέσων καθιστούν τον κινηματογράφο ένα ισχυρό πολιτικό όπλο προπαγάνδας. ...Ταινίες για όλα τα γούστα και για κάθε πνευματικό επίπεδο, αρκεί να συκοφαντείται το Γ' Ράϊχ και όλες οι αξίες με τις οποίες ανδρώθηκε και τις οποίες υπεράσπισε μέχρι τελικής πτώσης (Τιμή, Ανδρεία, Ήθος, Πίστη, Φιλοπατρία, Φυλετική Καθαρότητα, Μητρότητα, Οικογένεια). ...Ο μύθος ταμπού της εποχής μας, το "ολοκαύτωμα" βάλλεται από παντού, η καθεστηκία άποψη για τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο διέρχεται από το πρίσμα της αμφισβήτησης και οι μέχρι χτες "εγκληματίες πολέμου", "παράφρονι δικτάτορες", κερδίζουν συμπάθειες - περσινό γκάλλοπ στη Γαλλία, γύρω από τη δημοτικότητα του Χίτλερ είναι ενδεικτικό».

· Περιοδικό "Χ.Α.", Α.Τ. 68, 20/1/1992, σελ. 7-13. Άρθρο με τίτλο: "Στον Άγνωστο Ήρωα", όπου εξυμνείται ως "αγωνιστής πατριώτης", ο Σεβαστιανός Φουλίδης, Έλληνας από τον Πόντο, συνεργάτης των Γερμανών ναζιστών και κατάσκοπος τους στην Ελλάδα, ταγματάρχης των SS, του "Ευρωπαϊκού Στρατού" όπως τα ονομάζει η "Χ.Α.". "Ο Φουλίδης ήταν πάνω απ' όλα ένας συνειδητοποιημένος Έλληνας Εθνικοσοσιαλιστής, ταγμένος ολόψυχα στον Μεγάλο Αγώνα κατά της κομμουνιστικής τυραννίας. Δεν ήταν ένας απλός τυχοδιώκτης, ένας αρριβίστας μισθοφόρος έτοιμος να εξαφανιστεί στην πρώτη δύσκολη στιγμή. Ήξερε πως με τις ενέργειες του αυτές εξυπηρετούσε την Ευρώπη, τη Γερμανία, μα πάνω απ' όλα την Ελλάδα...», όπου στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο υποδεικνύεται σαν "πατριωτική στάση" η σύμπραξη με τους ναζιστές.

· Περιοδικό "Χ.Α.", Α.Τ. 68, 20/1/1992, σελ. 16-17. Άρθρο με τίτλο: "Ρατσισμός τώρα, για την πατρίδα και το λαό!". «Ως Εθνικοσοσιαλιστές ενδιαφερόμαστε για τα δικαιώματα, τις κατακτήσεις και τις διεκδικήσεις του Έλληνα εργάτη, αλλά πρώτα απ' όλα βλέπουμε το θέμα φυλετικά. Δεν περιοριζόμαστε απλά στον οικονομικό τομέα και στο θέμα της εργασίας, γιατί για μας πρωταρχικό είναι ότι οι αλλόφυλοι εργάτες με την παρουσία τους στην Πατρίδα μας αποτελούν κίνδυνο για τη φυλετική μας καθαρότητα. Η κοινωνία μας, ο πολιτισμός μας, η εξέλιξή μας για το Μέλλον είναι παράγωγα των μοναδικών ξεχωριστών μας ιδιοτήτων που κληρονομήσαμε από τους προγόνους. Αυτό τον ακατάλυτο δεσμό μας με την Ιστορία θρέφει το αστείρευτο ποτάμι του Ελληνικού Αίματος. ...Κανένας Ασιάτης ή Αφρικανός δεν κατάλαβε, ούτε θα καταλάβει τον πολιτισμό μας, δεν αγωνίστηκε, ούτε θα αγωνιστεί για το δικό μας, δεν εχθρεύτηκε ούτε θα εχθρευτεί τους εχθρούς μας. Πώς μπορεί τότε να ζητήσει μερίδιο στο Αίμα μας, στην Ιστορία μας και στην κοινωνία μας: ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΙΜΑ!».

...Ενάντια στο σύστημα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης που στίβει στα γρανάζια του Έλληνες και ξένους εργάτες για να ικανοποιήσει την κερδοσκοπική του απληστία, ενάντια στις αντιανθρώπινες, ισοπεδωτικές και ξεφτισμένες θεωρίες του κομμουνισμού που θεωρεί τους εργάτες ως προλετάριους που δεν έχουν πατρίδα, ενάντια σ' όλους αυτούς εμείς οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές της Χρυσής Αυγής αμετάκλητα Φυλετιστές και υπερήφανοι για

την αληθινή Σοσιαλιστική μας ταυτότητα βροντοφωνάζουμε: **ΕΞΩ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ! ΖΗΤΩ Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ! ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΟ!».**

· Περιοδικό "Χ.Α.", Α.Τ. 69, 25/2/1992, σελ. 38. Στήλη με τίτλο: "Σημεία των Καιρών", σχολιασμός άρθρου του περιοδικού Ταχυδρόμος για τον ρατσισμό στην Ελλάδα: «Όσο για το φόβο που ο "Ταχυδρόμος" διατυπώνει "μήπως ήρθε η ώρα ενός Έλληνα Λεπέν" και ότι "ο Χίτλερ περιμένει στη γωνία" τον διαβεβαιώνουμε ότι σύντομα, Εμείς οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές της Χρυσής Αυγής, θα κάνουμε τον εφιάλητη του πραγματικότητας».

· Περιοδικό "Χ.Α.", Α.Τ. 70, 2/4/1992, σελ. 39-40. Από άρθρο με τίτλο "Εθνικό είναι ότι είναι αληθινό": «Την ίδια τη στιγμή που αδιαφορούν για τους πραγματικούς μας αδελφούς τους Πομάκους, μας παροτρύνουν να θεωρούμε ως Έλληνες όλους τους μουσουλμάνους της Θράκης, λέγοντας υποκριτικά ότι στο μόνο που διαφέρουμε είναι η θρησκεία. Αρκεί και μόνο ένα ταξίδι στη Θράκη για να διαπιστώσουμε πόσο απέχει από την αλήθεια αυτός ο ισχυρισμός, αφού με μια ματιά διαφαίνεται ολοκάθαρα η τρομακτική φυλετική και πολιτιστική διαφορά των τουρκογενών από εμάς τους Έλληνες. Είναι η ίδια διαφορά που υπάρχει μεταξύ Ελλήνων και γύφτων. Το αίσθημα της αποστροφής και η έντονη δυσωδία γεννάται αυθόρμητα σε κάθε Έλληνα που επισκέπτεται τις κοινότητες των τουρκογενών. ...Για γνήσιους Τούρκους, μογγόλους, γυφτανθρώπους, πρόκειται...

... Εμείς οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές βροντοφωνάζουμε, να διωχθούν τα δύο σκουλήκια Σαδίκ και Φαίκογλου από τη Βουλή των Ελλήνων και να σταλθούν αυτοί και το υπόλοιπο σκυλολόδι από εκεί που ήρθαν, στις αφιλόξενες και ξεραμένες μογγολικές στέπες. Έλληνες πατριώτες, ως τότε θα ζεσταίνουμε τέτοια φίδια στον τόπο μας, όταν γνωρίζουμε ότι με την παραμικρή ευκαιρία που θα παρουσιαστεί θα καταφέρουν με το δύσοσμο στόμα τους τη δηλητηριώδη δαγκωματιά στο σώμα της γης των προγόνων μας».

· Στο περιοδικό Χ.Α., Τ. 92: "Στη νεότερη Ιστορία, η επανάσταση των Ιδεών μας, η "Εθνική Επανάσταση", που πραγματώθηκε στα χρόνια του Μεσοπολέμου σε διάφορες Ευρωπαϊκές Πατρίδες με ποικίλα αποτελέσματα, είναι η τελευταία και πιο νεαρή Επανάσταση της Ιστορίας. Η πραγμάτωσή της σφράγισε την κρίσιμη κοσμοθεωρητική στροφή, που γεννήθηκε από τη Λευκή Φυλή και τα Έθνη της στην ιστορική διαδικασία. Αυτή η κοσμοθεωρητική στροφή γέννησε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, τον Εθνικοσοσιαλισμό, το Φασισμό, το Φαλαγγιτισμό και τους άλλους Ευρωπαϊκούς Εθνικισμούς, έθεσε δε τις βάσεις για την ανασυγκρότηση των Δυνάμεων της Παράδοσης του σήμερα και του αύριο! Σ' αυτή την τροχιά έχουμε χρέος να πορευτούμε σ' αυτά τα "αποφασιστικά χρόνια". Είμαστε οι χαμένοι του χτες, γι' αυτό μπορούμε να είμαστε οι μόνοι Νικητές του αύριο! Γιατί συναισθανόμαστε τα οράματα, πιστεύουμε στο πεπρωμένο και αγωνιζόμαστε για το Έθνος, το Λαό και τη Φυλή μας. Για τη συνέχεια της Ζωής και την Ελευθερία της εξέλιξης. Ενάντιοι στο σκοτάδι του

Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΗΣ ΤΟΥ '68 ΚΑΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Ο γαλλικός Μάης του '68 είναι γνωστός σαν το τελευταίο μεγάλο και μαζικό προοδευτικό πολιτικό κίνημα στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Αυτός ο χαρακτήρας του έχει αναγνωριστεί σήμερα και από τα κυρίαρχα τμήματα της διεθνούς αστικής διανοήσης, ενώ η καθεστωτική και σοσιαλφασιστική ψευδοαριστερά σε κάθε επέτειο κάνει μεγάλο θόρυβο και του επιφυλάσσει του καλύτερους ύμνους της.

Αυτή η γενική αποδοχή οφείλεται σε δύο βασικούς λόγους. Ο ένας είναι ότι ο Μάης του '68 είναι σε γενικές γραμμές ένα νικημένο λαϊκό κίνημα που δεν είχε συνέχεια και κλιμάκωση, ούτε σε τοπικό, ούτε σε διεθνές επίπεδο και ο δεύτερος, ότι ο Μάης του '68 κουβάλαγε μέσα του σαν δευτερεύουσα, αλλά ισχυρή πλευρά το σοσιαλφασισμό και την αστική παρακμή.

Ο γαλλικός Μάης του '68 είναι ένα βαθιά αντιφατικό κίνημα, δηλαδή ένα κίνημα επαναστατικό και βαθύτατα ριζοσπαστικό σε ότι αφορά τη φύση και τους πόθους της μεγάλης μάζας των κοινωνικών δυνάμεων που αποτέλεσαν τον κορμό του, αλλά και γεμάτο αθλιότητες από τον εν μέρει μικροαστικό, και εν μέρει σοσιαλφασιστικό χαρακτήρα των δυνάμεων που τον καθοδηγήσαν. Αυτή η δεύτερη πλευρά θα μπορούσε να οδηγήσει σε πολιτικό πιασμάρισμα όχι μόνο τη Γαλλία, αλλά ολόκληρο τον πλανήτη.

Γίνεται πάντα περισσότερο λόγος ειδικά για το γαλλικό Μάη του '68 και όχι για τα άλλα αντίστοιχα κινήματα σε άλλες δυτικές χώρες (ΗΠΑ, Γερμανία, Ιταλία) την ίδια περίπου εποχή, γιατί το γαλλικό κίνημα ήταν το πιο μαζικό, το πιο ριζοσπαστικό και το πιο πολιτικό από όλα τα άλλα και σαν τέτοιο ήταν αυτό που κατέληξε σε μια ανοιχτή πολιτική κρίση, ξεπερνώντας το γενικό επίπεδο της πολιτικής διαμαρτυρίας που είχαν όλα τα υπόλοιπα. Δεν είναι η πρώτη φορά που η Γαλλία γίνεται η χώρα όπου ένα παγκόσμιο πολιτικό φαινόμενο παίρνει σε αυτήν την πιο τυπική του μορφή. Η Γαλλία παραμένει πάντα η χώρα ενός επαναστατικού λαού και ταυτόχρονα μιας ακραίας και μαζικής πολιτικής αντίδρασης. Όμως η μεγάλη ιδιομορφία του Γαλλικού '68 σε σχέση με κάθε προηγούμενο προοδευτικό κίνημα και κάθε ανάλυτο κίνημα την ίδια εποχή βρίσκεται στο γεγονός ότι εδώ η πολιτική αντίδραση δε βρέθηκε μόνο απέναντι από την εξέγερση, αλλά και, κυρίως, μέσα σ' αυτήν.

Εννοούμε μ' αυτό το τελευταίο ότι το κίνημα του γαλλικού Μάη πρέπει να διαχωριστεί σε δύο συνιστώσες: Η μία είναι ο καθ' αυτός Μάης που στην ηγεσία και τη βάση του ήταν κυρίως οι φοιτητές και οι μαθητές του Λυκείου και ύστερα το χαμηλό στην ιεραρχία κομμάτι της Πανεπιστημιακής διανο-

ησης και οι νεαροί ειδικευμένοι εργάτες, και από την άλλη είναι ο ρεβιζιονιστικός Μάης, τα εργατικά συνδικάτα, που όμως βρίσκονταν κάτω από την απόλυτη ηγεμονία του σοσιαλφασιστικού Κ.Κ. Γαλλίας. Όλες οι ιστοριογραφίες του Μάη θεωρούν αυτές τις πλευρές συμπληρωματικές και τις ενώνουν σε ένα κίνημα. Στην ουσία πρόκειται όμως για δύο αντίθετες πλευρές που συνυπήρξαν μέσα σε ένα κίνημα που μόνο στη μορφή του ήταν ενωμένο.

Τον καθ' αυτό Μάη του '68, (ας τον ονομάσουμε φοιτητικό Μάη από την κύρια κοινωνική δύναμη που τον αποτέλεσε), ξεκίνησε, κορυφώθηκε και τελείωσε σαν ένα αυθόρμητο και μαχητικό κίνημα διαμαρτυρίας που σε κανένα του στάδιο δεν έβαλε ζήτημα πολιτικής εξουσίας και που ποτέ από μόνο του δε θα οδηγούσε σε κατάσταση μέγιστης πολιτικής κρίσης. Αν οι υπόλοιπες φοιτητικές εξεγέρσεις τύπου '68 σε όλο τον τότε βιομηχανικό κόσμο δεν έφτασαν σε μέγιστη πολιτική κρίση, ήταν ακριβώς γιατί δεν υπήρχε σε αυτούς η δεύτερη συνιστώσα, η καθαρά πολιτική συνιστώσα, που στο γαλλικό Μάη του '68 ήταν το σοσιαλφασιστικό "κομμουνιστικό" κόμμα. Πουθενά, σε καμία άλλη ανεπτυγμένη βιομηχανική χώρα δεν υπήρχε ένα ισχυρό σοσιαλφασιστικό κόμμα που θα μπορούσε να δώσει άλλη διάσταση στους αντίστοιχους "Μάηδες". Στη Γερμανία για παράδειγμα υπήρχε μια πανίσχυρη σοσιαλδημοκρατία, που έλεγχε τα εργατικά συνδικάτα και που σε καμία περίπτωση δεν στάθηκε δίπλα στο ριζοσπαστικό κίνημα, στις ΗΠΑ τα συνδικάτα ήταν, και είναι στα χέρια της κλασικής αντίδρασης, ενώ στην Ιταλία το ρεβιζιονιστικό "Κομμουνιστικό" Κόμμα είχε πολύ περισσότερο σοσιαλδημοκρατικό παρά σοσιαλφασιστικό χαρακτήρα. Έτσι στις ΗΠΑ ο "Μάης" που εξελίχθηκε ανάμεσα στα '66 έως τα '69 έμεινε πάντα φοιτητικός, αλλά μαζικός σαν πολιτική κουλτούρα, ενώ στη Γερμανία και στην Ιταλία κατέληξε γρήγορα στο περιθώριο, στο αδιέξοδο και αναπόφευκτα στην μικροαστική τρομοκρατία (RAF, Ερυθρές Ταξιαρχίες).

Αλλά ας δούμε την αλληλοσυμπλοκή των δύο συνιστωσών του γαλλικού Μάη και ύστερα τη σχέση τους με την τρίτη δύναμη, την ανοιχτά αντίπαλη, και καθεστωτικά ηγεμονική πολιτική δύναμη που ήταν τότε το γκολικό κόμμα με επικεφαλής του (και πρόεδρο της Δημοκρατίας) τον ίδιο τον Ντε Γκωλ.

Ο ΜΑΗΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ Ή Ο ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΜΑΗΣ

Κατ' αρχήν λοιπόν ήταν ο φοιτητικός Μάης. Αυτός ξεκίνησε από τη σχολή της Κοινωνιολογίας της Ναντέρ, που αποτελούσε το πιο προωθημένο ιδεολογικά απόσπασμα της γαλλικής αστικής εκπαίδευσης δηλαδή το πιο πειραματικό και το "πιο ανοιχτόμυαλο" Πανεπιστήμιό της. Ο πρόταγος του, ο Γκραπέν, ήταν εκπρόσωπος του πιο δημοκρατικού και εκσυγχρονιστικού ρεύματος της αστικής τάξης, δραστήριο μέλος της αντίστασης, αριστερός. Αυτός όμως, όπως και όλος σχεδόν ο πανεπιστημιακός καθηγητικός μηχανισμός της Ναντέρ, κυριολεκτικά ποδοπατήθηκε από ένα φοιτητικό κίνημα που έβρισκε μέσα του δύο ιστορικές απαιτήσεις: Πρώτο την άρνηση της αστικής αυταρχικής και από καθ' έδρα παιδείας και έμμεσα όλης της αστικής κοινωνίας, και δεύτερο την άρνηση του ιμπεριαλισμού, άρνηση που εκείνη την εποχή εκφραζόταν μέσα από την καταδίκη της αμερικάνικης επέμβασης στο Βιετνάμ και την υποστήριξη στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του βιετναμέζικου λαού. Δεν είναι τυχαίο ότι πριν από το ξέσπασμα του κινήματος της Ναντέρ είχε προηγηθεί μια περίοδος έντονων πολιτικών ζυμώσεων γύρω από το βιετναμικό και είχαν οργανωθεί μεταποικιακά όργανα, κυρίως νεολαιίστικα, για τη συμπάρασταση στο Βιετνάμ. Η σύγκρουση με το κράτος και την αστυνομία άρχισε ακριβώς από αυτό το επίπεδο και επεκτάθηκε και βάθυνε με την αντικαπιταλιστική κριτική του Πανεπιστημίου. Η σύγκρουση φοιτητών - καθηγητών στην Ναντέρ, εξελίχθηκε σύντομα σε μια σύγκρουση φοιτητών - πολιτικών αρχών, μεταφέρθηκε από τους φοιτητές της Ναντέρ γρήγορα στη Σορβόνη, δηλαδή στο κέντρο του Παρισιού και στο κέντρο της πολιτικής ζωής και ξέσπασε σαν μαζικό και μαχητικό πολιτικό κίνημα όταν η αστυνομία το χτύπησε με τη βία. Και αυτό απάντησε επίσης με βία. Οδοφράγματα,

δακρυγόνα, φωτιές ήταν η τυπική εικόνα αυτής της αναμέτρησης. Από τη στιγμή της σύγκρουσης αυτής, που πάντως ποτέ της δεν πήρε μια αληθινή φονική αιματηρή μορφή, το κίνημα αυτό έθεσε πρακτικά στη Γαλλία εκείνης της εποχής την απαίτηση για την κατάχτηση του αστικού πολιτικού δημοκρατισμού. Ο αντικαπιταλισμός ήταν η κινητήρια δύναμη του φοιτητικού Μάη, ήταν το πνεύμα του, όμως το εύρος του και η πλατιά συμπάθεια που απόκτησε μέσα στο σύνολο του πληθυσμού, η ισχυρή συσπείρωση που πέτυχε μέσα στην ίδια τη δημοκρατική διανοήση, και τέλος και το κυριότερο, τα πρακτικά του θετικά αποτελέσματα ήταν στο επίπεδο της πολιτικής δημοκρατίας και της δημοκρατικής κοινωνικής κουλτούρας γενικότερα.

Από την ουσιαστική πολιτική άποψη ο φοιτητικός Μάης αντιπαράτεθηκε σε ένα μεταπολεμικό αστικό καθεστώς που να μεν είχε οικοδομηθεί πάνω στον αντιφασισμό του Β' Παγκόσμιου πολέμου, αλλά περιοριζόταν διαρκώς από

τον αναπόφευκτο για τη διεθνή αστική τάξη φόβο, μπροστά στην κομμουνιστική επανάσταση της ανατολής. Αυτός ο φόβος, δικαιολογημένος άλλωστε, υποχρέωνε τους φιλελεύθερους αστούς να συνασπίζονται με τους χειρότερους αντιδραστικούς, ακόμα και τους συνεργάτες του Γ' Ράιχ, για να κρατάνε σε υποταγή τη δημοκρατική μάζα που ζητούσε διαρκώς να καρπωθεί την πολιτική του αντιφασιστική νίκη, τουλάχιστον μέσα στα όρια του αστικού πολιτικού δημοκρατισμού. Ο φόβος αυτός άρχισε να λιγοστεύει από την ώρα που ο ανύπαρκτος σοσιαλισμός της ΕΣΣΔ άρχισε να γίνεται αντιληπτός σαν τέτοιος και να μη συγκινεί τις μάζες στη Δύση.

Ο "γενικός" Μάης της Δύσης, ήταν αυτός που τσάκισε κάθε πολιτικό εμπόδιο και οδήγησε στα όρια της αστικής δημοκρατικοποίησης όλες τις δυτικές κοινωνίες. Ο Μάης διαδήλωσε ότι οι λαοί δε δέχονταν πια το χωροφυλακιστικό ασφυκτικό έλεγχο της αστικής τάξης πάνω στην κοινωνική και πολιτική τους ζωή, και κυρίως δε δέχονταν την ασυζητητί συμμόρφωση στις γραφειοκρατικές ντιρεκτίβες σε κάθε επίπεδο της πολιτικής και συνδικαλιστικής οργάνωσης. Δίπλα σ' αυτές τις διεκδικήσεις που εκφράστηκαν βαθύτερα ιδεολογικά και σαν πάλη ενάντια στην αστική ιεραρχία και την αστική επιλογή των "ελίτ", ή σαν αμφισβήτηση της απέξω και εκ των άνω αστικής "αυθεντίας" αλλά και σαν άρνηση του милитарισμού, του σοβινισμού και του αντισιμητισμού, ο Μάης απαίτησε και την πρακτική κοινωνική ισότητα της γυναίκας με τον άντρα και συνέτριψε κάθε πατριαρχικό καταναγκασμό στην ιδεολογική και κοινωνική ζωή όλου του ανεπτυγμένου δυτικού κόσμου.

Αυτή η τελευταία ήταν η πιο μόνιμη και η πιο θεαματική πρακτική συνέπεια του παγκόσμιου '68. Οι γυναίκες και η νεολαία θα χρωστάνε πάντα πάρα πολλά στο δημοκρατικό και επαναστατικό '68 που νομομοποίησε στην πράξη τον ατομικό σεξουαλικό έρωτα και τσάκισε κάθε πατριαρχική οπισθοδρόμηση.

Αν ο γαλλικός φοιτητικός Μάης, ήταν ο πιο ριζοσπαστικός και επαναστατικός στη μορφή και το περιεχόμενό του από κάθε άλλο σύγχρονο του, ήταν επειδή η γαλλική ιμπεριαλιστική αστική τάξη βρέθηκε στο κατώτερο βραχίονάκι που θα μπορούσε να βρεθεί κάθε άλλη δυτική αστική τάξη εκείνη την εποχή. Η γαλλική αστική τάξη που ένα κομμάτι της τόσο ωμά και σε τέτοια έκταση συνεργάστηκε με το ναζισμό στον πόλεμο (καθεστώς του Βισύ), βρέθηκε στην πρώτη γραμμή της διεθνούς αντίδρασης μέχρι και τις αρχές της δεκαετίας του '60 όταν σχεδόν σύσσωμη άσκησε την πιο ωμή τρομοκρατική βία στους λαούς που πάλευαν για την απελευθέρωσή τους

από τη γαλλική αποικιοκρατία.

Στο τέλος, νικημένη και διεθνώς απομονωμένη, υποχώρησε, αλλά η πολιτική της φυσιογνωμία έμεινε βαθιά σηματοδομημένη από την πρόσφατη αποικιοκρατική της κτηνωδία. Η αντιφασιστική της πλευρά μόλις και μετά βίας κάλυπτε τη ρατσιστική και τη σοβινιστική της πλευρά.

Όταν λοιπόν αυτό το καθεστώς προσπάθησε να συμπεριφερθεί στους εξεγερμένους φοιτητές του με το γνωστό αυταρχικό του τρόπο, προκάλεσε μέσα στο δημοκρατικό γαλλικό λαό την πιο βαθιά αγανάκτηση και την πιο μεγάλη συσπείρωση γύρω από τους φοιτητές που χτυπιόντουσαν με την αστυνομία στο άντρο της κλασικής γαλλικής προοδευτικής διανοήσης, στο Καρτιέ Λατιέν. Στην πραγματικότητα ο κρυμμένος φασισμός του γαλλικού κράτους είχε εκφραστεί πριν τις μεγάλες συγκρούσεις των οδοφραγμάτων και μάλιστα πολύ βαθύτερα από ότι με την αστυνομική βία. Αλλά αυτή ήταν μια πείρα για πολύ λίγους και πιο ειδικά για τους πρώτους κινηματίες φοιτητές. Ήταν οι φοιτητές της Ναντέρ και πιο πριν οι οργανωμένοι συμπαραστάτες του βιετναμικού αγώνα που πρώτοι, πριν φουντώσει το κίνημα, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τη βία των τραμπουκών ραβδοφόρων της γαλλικής ακροδεξιάς (της οργάνωσης Occident) που κατατρομοκρατούσαν κάθε αριστερή ριζοσπαστική κίνηση. Τέτοιοι πολυάριθμοι, δραστήριοι και οργανωμένοι φασίστες δεν υπήρχαν σε άλλη δυτική χώρα. Εννοείται ότι αυτούς τους ξυλοφόρτωσε και τους εξαφάνισε ο Μάης της εξέγερσης πριν καλά - καλά ξεκινήσει.

Ουσιαστικά ο αληθινός, ο φοιτητικός Μάης του '68, σαν αυτόνομος παράγοντας και σαν μοναδικός πρωταγωνιστής της εξέγερσης τέλειωσε με τη νύχτα των οδοφραγμάτων της 11 του Μάη. Οι αυθόρμητοι ριζοσπάστες ηγέτες του, ο Κον Μπεντίτ αρχηγός της εξέγερσης της Ναντέρ και κατά κάποιον τρόπο όλου του φοιτητικού Μάη, ο Ζεσμάρ (του κινήματος των "χαμηλών" πανεπιστημιακών) και Σοβαζό (της ριζοσπαστικής πλευράς της ηγεσίας των φοιτητικών συνδικάτων UNEF), ούτε θέλησαν, ούτε μπορούσαν να του δώσουν πολιτική προοπτική.

Όταν όμως το κίνημά τους κέρδισε την παλλαϊκή συμπάθεια, σαν ένα δημοκρατικό κίνημα, ανέλαβε να το υποτάξει πολιτικά και να το χρησιμοποιήσει για τους δικούς του σκοτεινούς σκοπούς το γαλλικό ψευδοκομμουνιστικό κόμμα, αυτό το ρωσόφιλο και πιο σοσιαλφασιστικό ανάμεσα σε όλα τα άλλα κόμματα του ανεπτυγμένου καπιταλιστικού κόσμου.

Το γαλλικό "κομμουνιστικό" κόμμα ήταν η άλλη, η πιο επικίνδυνη και η πιο φασιστική πλευρά

συνέχεια από τη σελ. 6

του γαλλικού καθεστώτος, που δούλεψε όμως όχι εξωτερικά, αλλά εσωτερικά σε σχέση με την εξέγερση.

Ο ΜΑΗΣ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟ-ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Ασφαλώς ένας φοιτητικός Μάης, το 1968 δε θα μπορούσε να έχει ξεκαθαρίσει με ένα σοσιαλφασισμό που τότε δεν είχε καν διαμορφωθεί σαν διεθνές ιδεολογικό ρεύμα. Το μόνο κίνημα που τον είχε συλλάβει στην ουσία του αν και μόνο στην αρχή του, ήταν η κινέζικη πολιτιστική επανάσταση η οποία είχε ξεσπάσει μόλις δύο χρόνια πριν από το γαλλικό Μάη και που ωστόσο είχε προλάβει να τον επηρεάσει. Όμως τα βασικά ηγεμονικά ιδεολογικοπολιτικά ρεύματα του φοιτητικού Μάη, ο αυθορμητισμός, ο αναρχισμός των situationistes, οι μικροαστικές μ-λ και, προφανώς, οι τροτσκιστικές σχέτες δεν είχαν καθόλου ξεκαθαρίσει σε βάθος με το σοσιαλφασισμό, ενώ τα περισσότερα από αυτά τα ρεύματα μπέρδευαν το σοσιαλφασισμό με το προλεταριακό επαναστατικό ρεύμα της Γ' Διεθνούς. Πάντως οι σχέσεις εξεγερμένων με το ΚΚΓ ήταν σχέσεις αντιπάθειας από την πρώτη στιγμή. Ο Κον Μπεντίτ δεν σταμάταγε να χρησιμοποιεί τον όρο "σταλινικά καθάρματα" για τους ηγέτες του ΚΚΓ και εκείνοι ξεκίνησαν με το να καταγγείλουν τα "γκρουπούσκουλα" (έκφραση που πρωτοχρησιμοποίησε ο Μαρσέ στην Ουμανιτέ) και τα "οργισμένα πλουσιόπαιδα" του φοιτητικού Μάη.

Αλλά αυτό έγινε στην πρώτη φάση. Μόλις ο φοιτητικός Μάης άρχισε να αποχτάει γόντρο μέσα στις μάζες, οι σοσιαλφασίστες άρχισαν την προσέγγιση. Λίγο πριν τη νύχτα των οδοφραγμάτων, στις 9 του Μάη, ο Αραγκόν επισκέπτεται τη Σορβόνη για να μιλήσει στους καταληψίες και αυτοί του γιοχαίνουν. Αυτή είναι ωστόσο μια στροφή των ρεβιζιονιστών που ολοκληρώνεται μετά τη νύχτα των οδοφραγμάτων της 11 του Μάη. Μετά από αυτή, το ΚΚΓ, που δε συμμετείχε ποτέ στις αναμετρήσεις με την αστυνομία, καλεί σαν CGT (Συνομοσπονδία Εργασίας) σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας με δημοκρατικά και αντιγκωλικά συνθήματα και βρίσκεται ξαφνικά επικεφαλής ενός πρωτοφανούς δημοκρατικού κινήματος 500.000 ανθρώπων. Σε αυτή τη διαδήλωση της 13 του Μάη συμμετείχαν και οι άνθρωποι του Μάη που μάλιστα μπήκαν επικεφαλής παρά τις προσπάθειες των ψευτοκομμουνιστών να τους διώξουν. Όμως τον πολιτικό και οργανωτικό έλεγχο της διαδήλωσης αυτής και από κει και πέρα όλων των κινηματικών εξελίξεων που έγιναν στο όνομα του Μάη τις έλεγξε το ΚΚΓ. Οι δυνάμεις του φοιτητικού Μάη σε καμία περίπτωση και σε καμία τους εκδήλωση δεν μπόρεσαν να συσπειρώσουν πάνω από 30.000 άτομα.

Αμέσως μετά από αυτή την τρομαχτική διαδήλωση, που συγκλόνησε το γκολικό καθεστώς, οι σοσιαλφασίστες οργανώνουν μια απεργία σε όλο το γαλλικό έδαφος που σε λίγες μέρες φτάνει τα 10.000.000 απεργούς. Η χώρα έχει παραλύσει. Η μικροαστική και ρομαντική επαναστατική μυθολογία του Μάη λέει ότι αυτή η πελώρια απεργία έγινε σε αντίθεση με τις

διαθέσεις του ΚΚΓ επειδή η εργατική βάση συμπαθούσε τις διεκδικήσεις του φοιτητικού Μάη και υποχρέωσε την ηγεσία της να παραιτηθεί από την ορμή του. Πρόκειται για ένα συνηθισμένο παραμύθι που βόλευε πολύ και το ΚΚΓ το οποίο εμφανιζόταν στο γαλλικό λαό, και κυρίως τη γαλλική αστική τάξη σαν ένας σεμνός και άδολος ακόλουθος ενός δικαίου και αυθόρμητου εργατικού κινήματος βάσης. Είναι αλήθεια ότι υπήρχε εκείνη την εποχή μια βαθιά διάθεση στους γάλλους εργάτες να αντισταθούν στην απληστία της γαλλικής αστικής τάξης και να αποσπάσουν οικονομικές απολαβές που να αναλογούν σε μια εικοσαετία ακατάπαυστης ανάπτυξης και συσώρευσης κερδών για το γαλλικό βιομηχανικό κεφάλαιο. Κυρίως όμως ήθελαν να αποσπάσουν δημοκρατικά συνδικαλιστικά δικαιώματα μέσα στους χώρους δουλειάς και εξουσίες ελέγχου πάνω στην διοίκηση. Ήδη είχαν ξεσπάσει άγριες και μη ελεγχόμενες από τους ψευτοκομμουνιστές - συνεργάτες του κεφαλαίου - απεργίες, στην διάρκεια του 1967 και 1968. Η αστυνομική επίθεση στους φοιτητές και η αντικαπιταλιστική ατμόσφαιρα των διεκδικήσεων των τελευταίων συγκίνησαν τους εργάτες, ιδιαίτερα τους πιο νέους εργάτες, που μπήκαν κι όλας στα οδοφράγματα και που στα εργοστάσιά τους προπαγάνδιζαν την ιδέα μιας μαζικής απεργίας. Το δημοκρατικό μη σοσιαλφασιστικό συνδικάτο της CFDT δυνάμωσε ακριβώς πάνω στο Μάη, επειδή αντίθετα με την CGT, υποστήριξε από την αρχή τις προωθημένες εργατικές διεκδικήσεις στο πνεύμα του Μάη. Όμως η εργατική μάζα της CGT έπιασε το 80% του συνόλου του βιομηχανικού προλεταριάτου.

Η μεγάλη πανεργατική απεργία του Μάη δεν έγινε από την πίεση των οδοφραγμάτων. Αυτό αποδεικνύεται **πρώτο** από το ότι η πρώτη απεργία κλειδί γίνεται στο κέντρο και σύμβολο όλης της εργατικής Γαλλίας, στο άντρο της CGT, στο εργοστάσιο Billancourt της Ρενό στις 16 του Μάη. Αυτή η απεργία ξεκινάει μετά από κάλεσμα της ίδιας της CGT για απεργία διαρκείας με ταυτόχρονη κατάληψη του εργοστασίου. Το **δευτερο όμως και το κυριότερο** είναι, ότι οι εργάτες της Billancourt και όλων των άλλων εργοστασίων που έκαναν κατάληψη, απαγόρευαν αποφασιστικά από την πρώτη στιγμή στους εξεγερμένους φοιτητές να μπουν στα κατεληγμένα εργοστάσια και ποδοπάτησαν με περιφρόνηση τις αλληπάλληλες προτάσεις τους και τα φλογερά τους συνθήματα για κοινό επαναστατικό αγώνα φοιτητών - εργατών. Πραγματικά δε θα μπορούσε να έχει υπάρξει ωμότερη προσγγίωση και πιο άκαρδη διάψευση όλου του μικροαστικού προλεταριακού ρομαντισμού που είχαν στα μυαλά τους οι "κατακόκκινοι" αντικαπιταλιστές του Μάη από αυτή τη συμπεριφορά των ινδαλμάτων τους, των εργατών, που μπορούν να κάνουν επαναστάσεις, αλλά που εξ ίσου μπορούν να ακολουθήσουν για μια περίοδο και τη χειρότερη αντίδραση. Η πείρα της σοβινιστικής ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας στον Α' παγκόσμιο πόλεμο ήταν πολύ μακριά από το θεωρητικό και ιστορικό ο-

ρίζοντα των πρωταγωνιστών του Μάη.

Βεβαίως οι ηγέτες του ΚΚΓ δε χερίστηκαν την πανεργατική απεργία δίχως περίσκεψη. Αν φρόντισαν να χωρίσουν τους εξεγερμένους φοιτητές από τους εργάτες, ήταν ακριβώς για να διασφαλίσουν ότι οι πρώτοι δε θα μπόλιαζαν τους δεύτερους με το επαναστατικό τους πνεύμα. Μια τέτοια ένωση θα μπορούσε να γίνει πραγματικά ανεξέλεγκτη. Έτσι έπεισαν τους απεργούς εργάτες ότι η επαφή με τους φοιτητές θα εξέθετε τον αγώνα τους στο λαό, αφού οι φοιτητές έκαιγαν αυτοκίνητα στα οδοφράγματα και κατέστρεφαν με συνθήματα τις σχολές τους. Οι σοσιαλφασίστες ηγέτες αξιοποίησαν έτσι κατά τον καλύτερο τρόπο τα μικροαστικά ρομαντικά αλλά και λούμπεν στοιχεία της εξέγερσης του '68.

Επίσης οι σοσιαλφασίστες ηγέτες πήραν και ένα ακόμη καίριο μέτρο: φρόντισαν τα αιτήματα των εκατομμυρίων απεργών να μείνουν αυστηρά περιορισμένα στο οικονομικό επίπεδο.

Έτσι οι ηγέτες του ΚΚΓ κατόρθωσαν να δυναμώσουν στο έπακρο τις πολιτικές τους θέσεις και μέσα σε μια βδομάδα, στις 26 του Μάη, διοργάνωσαν νέα τεράστια συγκέντρωση της CGT στο Παρίσι και άλλες συγκεντρώσεις σε όλη τη Γαλλία δίχως όμως πια τους εξεγερμένους φοιτητές και τους ηγέτες τους που δεν τους είχαν ανάγκη, αφού είχαν βάλει κάτω από τις βρόμικες σημαίες τους όλο το δημοκρατικό κίνημα της Γαλλίας. Αυτή τη στιγμή το ΚΚΓ πρωτορχίζει το σύνθημα της "λαϊκής κυβέρνησης" αρχίζοντας ένα φρενιασμένο παιχνίδι για να πάρει την εξουσία μόνο του ή σε συμμαχία με τους "σοσιαλιστές" του Μιτεράν που έχει προηγουμένως ζητήσει δικιά του δημοκρατική κυβέρνηση.

Στις 27 του Μάη οι βιομήχανοι και οι πελιδνοί γκολικοί, δίνουν στη CGT σχεδόν ότι ζητάει από τα οικονομικά αιτήματα προκειμένου αυτή να σταματήσει την απεργία. Η CGT υπογράφει μαζί τους συμφωνία, τη γνωστή συμφωνία της Grenelle που δίνει στους εργάτες αυξήσεις στους μισθούς, αλλά δεν ικανοποιεί ούτε ένα θεσμικό οικονομικό αίτημα, όπως ήταν η μείωση των ωρών εργασίας. Οι σοσιαλφασίστες κατεβαίνουν αμέσως μετά στη "βάση" και θέτουν όμως έτσι το ζήτημα τόσο ψυχρά και ουδέτερα, ώστε η "βάση" να τους ζητήσει να συνεχίσουν δίχως αυτοί να εκτεθούν στους βιομηχάνους και στους γκολικούς ότι χάλασαν τη συμφωνία. Στόχος τους είναι να ανέβουν στην εξουσία, όχι σε σύγκρουση, αλλά σε ενότητα με τη γαλλική αστική τάξη και μάλιστα σαν εγγυητές του νόμου και της τάξης. Αυτός ο στόχος τους αποδεικνύεται από το τρομερό γεγονός ότι προηγούμενα στις 24 του Μάρτη με την εφημερίδα τους την Humanite δίνουν κάλυψη στην απόφαση της γαλλικής κυβέρνησης να απελάσει τον Κον Μπεντίτ από τη Γαλλία σαν γερμανό υπήκοο (και μάλιστα εβραίο).

Οι εξεγερμένοι απαντάνε με το σύνθημα: "είμαστε όλοι γερμανοεβραίοι", αλλά η απόφαση δεν παίρνεται πίσω. Ο Κον Μπεντίτ απελαύνεται. Οι σοσιαλφασίστες πλέουν σε πελάγη ευτυχίας. Όμως έχουν υπολογίσει δίχως τον Ντε Γκολ, που στηριγμένος στη δύναμη που του δίνει η στρατιωτική ηγεσία, κηρύ-

σει πολιτικό πόλεμο στο ΚΚΓ και το ξεσκεπάζει σε μια ομιλία του 3 λεπτών κατηγορώντας το ότι είναι "ένα κόμμα - ολοκληρωτική επιχείρηση, που θέλει να επιβάλει κομμουνιστική δικτατορία στη Γαλλία".

Ταυτόχρονα κηρύσσει εκλογές και καλεί σε διαδήλωση τους γκολικούς στις 30 του Μάη.

Πέρα από κάθε πρόβλεψη διαδηλώνουν εκείνη την ημέρα σε μια άλλη γιγαντιαία διαδήλωση 400.000 άνθρωποι. Το πολιτικό εγχείρημα του ΚΚΓ καταρρέει. Η μάζα δε θέλει "λαϊκή κυβέρνηση" ρώσικου τύπου. Το ψευτοκομμουνιστικό κόμμα μαζεύει στα γρήγορα τις απεργίες του και αφήνει μόνους τους, τους επαναστάτες του φοιτητικού Μάη να εισπράξουν όλη την εκδικητική μανία της γαλλικής αστικής τάξης. Αυτή την περίοδο σημειώνονται οι πιο αιματηρές συμπλοκές με την αστυνομία και λίγο μετά τίθενται εκτός νόμου τα μικρά εξωκοινοβουλευτικά κόμματα της εξέγερσης. Τα ηγετικά στελέχη φυλακίζονται για ένα διάστημα. Οι γκολικοί κερδίζουν με παταγώδη τρόπο τις εκλογές, ο Μιτεράν και οι ψευτοκομμουνιστές καταποντίζονται.

Στην πραγματικότητα στις 30 του Μάη είχαμε μια μεταστροφή των μαζών, που άρχισε αμέσως μετά την πρώτη μεγάλη διαδήλωση της CGT. Οι μάζες πραγματικά φοβήθηκαν τους ψευτοκομμουνιστές που ήδη είχαν γίνει αντιληπτοί σαν δικτάτορες στην Ανατολή. Η άνοιξη της Πράγας είχε ήδη ξεκινήσει και μια απεργία που παρέλυσε τη Γαλλία εντελώς ξαφνικά, και καθοδηγημένη από ένα "κομμουνιστικό" κόμμα, γέμισε με ρίγη και τους συντηρητικούς μικροαστούς, αλλά και τους οξυδερκείς δημοκράτες. Το χειρότερο πάντως σε όλη αυτή την υπόθεση είναι ότι για να αντιμετωπίσει το ψευτοκομμουνιστικό πραξικόπημα ο γκολισμός διέπραξε και το πιο μεγάλο του έγκλημα: έβγαλε από τη φυλακή και νομιμοποίησε τους φασίστες του ΟΑΣ, τους δημίους του αλγερινού λαού, που ήταν στη φυλακή από την εποχή της αλγερινής ανεξαρτησίας. Στην νομιμοποίηση αυτή βρίσκονται οι πολιτικές ρίζες της νομιμότητας του Λεπενικού ρεύματος.

Το χαρακτηριστικό του φοιτητικού Μάη σαν εξέγερσης είναι ότι η ήττα του αποτελεί βασικά μια πολιτική και όχι μια στρατιωτική πανωλεθρία. Η ήττα του είναι αποτέλεσμα της απομόνωσής του μέσα στην πλατιά λαϊκή μάζα επειδή από τη μια κατάφερε να τρομάξει τους μικροαστούς, ιδίως της υπαίθρου, πηγαίνοντας με τους πραξικοπηματίες του ΚΚΓ, και επειδή από την άλλη επέτρεψε σε αυτούς τους τελευταίους με τα αναρχικά του καμώματα να εισπράξουν τη δημοκρατική δυσάρεσκεια του γαλλικού λαού για το μεταπολεμικό γκολικό καθεστώς. Η πολιτική ήττα αυτού του Μάη είναι η ήττα των ριζοσπαστικών αλλά και μικροαστικών ρευμάτων που τον καθοδήγησαν.

Γι' αυτό όσο και να περιμένουν οι λάτρεις του γαλλικού Μάη του '68 δεν θα τον ξαναδούν να επαναλαμβάνεται.

ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΥ

Ο Μάης του '68 ήταν στο βάθος ενάντια στο κνίτικο πνεύμα, όμως έγινε τόσο γνωστός γιατί οι κνίτες σπεκούλαραν πάνω του και παρα-

λίγο να πετύχουν τους στόχους τους και να φέρουν τη Γαλλία και τον κόσμο δεκάδες χρόνια πίσω. Ο φοιτητικός Μάης του '68 πέθανε από τους κνίτες πριν προλάβει να νικηθεί από τον Ντε Γκολ. Ο Μάης του '68 ήταν ένα κίνημα του ιστορικού μεταίχμιου.

Ήταν το τελευταίο κόκκινο κίνημα μετά την καπιταλιστική παλινόρθωση στη Ρωσία και πριν την παλινόρθωση στην Κίνα, αλλά ταυτόχρονα άνοιγε και το δρόμο για τα κατοπινά πραξικοπηματικά κνίτικα ψευτοταξικά κινήματα της δυτικής Ευρώπης. Αλλά και το κόκκινο του Μάη ήταν περισσότερο εκείνο μιας ανταύγειας.

Ήταν η ανταύγεια των τελευταίων ταξικών και αντιϊμπεριαλιστικών αγώνων του τρίτου κόσμου που έγιναν με κόκκινες σημαίες. Η ηρωική πάλη του βιετναμικού λαού που τόσο πολύ γονιμοποίησε τα φοιτητικά δημοκρατικά κινήματα της Δύσης έδωσε λίγα χρόνια μετά τη θέση της στην πρώτη μεγάλη σοσιαλφασιστική δικτατορία της νοτιοανατολικής Ασίας, τη δικτατορία των σοβινιστών βιετναμέζων ρεβιζιονιστών του Βορρά. Άλλωστε και ο ίδιος ο φοιτητικός Μάης του '68 έκρυβε μέσα του και μια ισχυρή πλευρά, δευτερεύουσα, άρνησης της επανάστασης και κληρονόμησε τις ιδέες του αρρόστιες στους λαούς δίπλα στις κατακτήσεις του.

Έτσι θα πρέπει οι νέες επαναστάσεις και τα δημοκρατικά κινήματα να διδαχθούν από την πάλη του Μάη ενάντια στις αστικές αυθεντίες, αλλά να υπερασπίσουν την ανάγκη για μια προλεταριακή καθοδήγηση των αγώνων τους, να χτυπήσουν τον αστικό οργανωτικισμό, αλλά να υπερασπίσουν την οργάνωση και την πειθαρχία των λαών, να τσακίσουν τη μηχανιστική σκέψη, αλλά να μην πέσουν στον ιρασιοναλισμό, να υπερασπίσουν την ισότητα των δύο φύλλων, αλλά να μη γίνουν απολογητές της αστικής σεξουαλικής παρακμής, να υπερασπίσουν την ελευθερία που στηρίζεται στην αναγκαιότητα και όχι την ελευθεριότητα που στηρίζεται στην ατομική αυθαιρεσία.

Κοντολογίς το νέο επαναστατικό προλεταριάτο, το νέο κόκκινο που θα βγει μέσα από τις στάχτες που αφήνει στο δρόμο του ο σοσιαλφασισμός.

Αυτό το κόκκινο πρέπει να κριτικάρει τον μικροαστισμό του '68 και κάθε τι που τον έκανε να προσφέρει στην αστική τάξη άλλοθι για τη μακρομέρευσή της και κυρίως σκαλοπάτι στο σοσιαλφασισμό για να ανέβει στην εξουσία. Ο αναρχισμός, ο κάθε τροτσκισμός, και ο μ-λ ομορτουνισμός του Μάη πρέπει να συντριβούν. Αυτά τα μικροαστικά ρεύματα έχουν γίνει μια σήμερα σύμμαχοι, εφεδρείες ή προχωρημένα αποσπάσματα του σοσιαλφασισμού.

Το νέο κόκκινο πρέπει να ρίξει την προσοχή του στα αντισοσιαλφασιστικά κινήματα που γίνονται τώρα πια κυρίως με δημοκρατικές και εθνικονεξαρτησιακές σημαίες.

Με αυτά πρέπει να ενωθεί και να αποσπάσει μέσα από τους πολύχρονους και οδονηρούς αγώνες την πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία.

Οι νέοι Μάηδες όπως να ξαναγίνουν ολόπλευρα κόκκινοι, θα έχουν πολλά χρώματα και την ατμόσφαιρα της Τιεν Αν Μεν. Πράγα, Βαρσοβία, Πεκίνο. Τέτοιου είδους είναι οι επαναστατικοί και δημοκρατικοί αγώνες που έρχονται.

Ο ΝΕΟΣ ΤΥΠΟΣ ΛΥΚΕΙΟΥ: στην άκρη του ο πανεπιστημιοκεντρικός χαρακτήρας

Είναι φανερό ότι τα τελευταία χρόνια το Λύκειο έχει περιέλθει σε πλήρη αποσύνθεση. Η δουλειά της προπαρασκευής για το Πανεπιστήμιο με το σύστημα των δεσμών γινόταν βασικά στα φροντιστήρια, ενώ το σχολείο είχε καταντήσει πάρεργο.

Για ν' αποκτήσει, λοιπόν, ζωή το νεκρό Λύκειο αποφάσισε η νέα εκπαιδευτική πολιτική να το μετατρέψει σ' ένα διαρκές εξεταστικό κέντρο για την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο. Η εξάρτηση των μαθητών από τους βαθμούς αυτών των εξετάσεων θα έδινε το κίνητρο για ενδιαφέρον στη σχολική ζωή του Λυκείου.

Για να δούμε, όμως, τι προοπτικές ανοίγει για την εκπαίδευση στο Λύκειο η νέα πολιτική.

Πιστεύουμε, λοιπόν, ότι αυτό που θέλει να πετύχει η νέα πολιτική, δηλαδή το ζωντανέμα του Λυκείου, θα οδηγήσει ακριβώς στο αντίθετό του, δηλαδή σε μια νέα αποσύνθεση που ίσως αυτή τη φορά να είναι και πιο βαθιά.

Το λέμε αυτό γιατί πιστεύουμε ότι για να νικήσουν τη σημερινή διάλυση χρησιμοποίησαν τον πιο λαθεμένο τρόπο, δηλαδή την ολοκλήρωση του πανεπιστημιοκεντρικού χαρακτήρα του Λυκείου. Μπορούμε να φανταστούμε βέβαια και το μέγεθος της διαφοράς που θα έπεφτε στο Λύκειο αν οι εξετάσεις που θα καθόριζαν το βαθμό εισαγωγής στο πανεπιστήμιο γίνονταν με θέματα διαφορετικά από κάθε σχολείο και έμπαιναν αποκλειστικά από τους καθηγητές. Ο χρηματισμός, η δωροδοκία, από φιλόδοξους γονείς μαθητών και το δέλεαρ του εύκολου πλουτισμού απ' την άλλη θα μετέτρεπαν το Λύκειο σε πραγματική ζούγκλα.

Γι' αυτό βλέποντας τον κίνδυνο σ' αυτό το σύστημα το υπουργείο προσπάθησε να το μετριάσει αναθέτοντας τις εξετάσεις στο ίδιο το κράτος (επιτροπές από υπουργείο, νομαρχίες).

Όποια μέτρα, όμως, τέτοια και να πάρει, πιστεύουμε ότι, όσο το σχολείο θα είναι εξεταστικό κέντρο, και μάλιστα στην πιο ακραία του μορφή, θα καταρρεύσει.

Κάπως έτσι διαγράφονται τα χαρακτηριστικά του:

- Όσο το σχολείο θα είναι μια διαρκής εξέταση, η πρακτική του ζωή θα χαθεί.
- Η τάξη θα διασπαστεί σε πρώτους και τελευταίους μαθητές. Οι πρώτοι μαθητές θα είναι ένα κομμάτι της τάξης αλλοτριωμένο που θα κυνηγάει τους βαθμούς κάτω από την αφόρητη πίεση της φιλοδοξίας των γονιών. Οι δεύτεροι θα περάσουν μέρες "βούρδουλα" κάτω από την καταπίεση των γονιών για έναν καλύτερο

βαθμό.

- Απ' την άλλη η συμμετοχή του προφορικού βαθμού του καθηγητή σε ένα μικρό μεν αλλά καθόλου ασήμαντο ποσοστό για την εισαγωγή στα ΑΕΙ θα εγκαταστήσει μοιραία ένα ρεύμα εκμαυλισμού και χρηματισμού.

Κι αυτό γιατί στον κορμό αυτής της πολιτικής δεν έχει κυριαρχία μία κλασική δυτικού τύπου γραφειοκρατία αλλά η ελληνική κρατική γραφειοκρατία και κοινοκρατία που πλουτίζει από τον παρασιτισμό και τη μίζα.

Θα μας πουν μερικοί ότι η νέα εκπαιδευτική πολιτική αλλάζει την ουσία του Λυκείου, το εκσυγχρονίζει και το αναβαθμίζει, γιατί προβλέπει αύξηση της τεχνολογικής υποδομής, σύγχρονο εξοπλισμό, λειτουργία βιβλιοθηκών κλπ.

Όμως η τεχνολογική υποδομή από μόνη της δεν αρκεί, δεν είναι το κύριο. Είναι ο προσανατολισμός προς το πανεπιστήμιο που "τελειώνει" το Λύκειο.

Η ένεση των εξετάσεων για να δοθεί ζωή στο σημερινό νεκρό Λύκειο θα φέρει μεγαλύτερες παρενέργειες απ' ό,τι η ίδια η αρρώστια του. Κι αυτό γιατί, για να μπει σήμερα κανείς στο Πολυτεχνείο για παράδειγμα, χρειάζεται να δώσει δέκα μαθήματα "μπόχα". Κι εννοούμε τη σοβινιστική ιστορία του ελληνικού σχολείου, τα "ορθόδοξα" θρησκευτικά και άλλα παρόμοια.

Μόνο λοιπόν, όποιος αριστεύσει και σ' αυτά μαζί με τα μαθηματικά ή τη φυσική θα είναι άξιος για εισαγωγή στα ΑΕΙ, δηλαδή αν το πνεύμα του διαστρεβλωθεί στην εντέλεια.

Πόσο, τώρα, σχέση μπορεί να έχει αυτό το σύστημα με την εξειδίκευση των μαθημάτων στα σχολεία των προχωρημένων εκπαιδευτικών χωρών, αλλά και με την ανάλογη ποιότητα είναι μια μεγάλη απορία! Πάντως αυτή η νέα εκπαιδευτική πολιτική βαφτίστηκε "ευρωπαϊκή, εκσυγχρονιστική" πολιτική.

Τι θεωρούμε εμείς καλύτερο σχολείο στις σημερινές δοσμένες πολιτικές συνθήκες;

Το σημερινό νεκρό σχολείο θα το κάναμε ανεπτυγμένο Πολυκλαδικό. Και φυσικά θα βγάζαμε τις εξετάσεις για εισαγωγή στο πανεπιστήμιο έξω από το Λύκειο.

Σ' ένα διετές πρόγραμμα μελέτης και εξέτασης εξειδικευμένων μαθημάτων έξω από το Λύκειο θα γινόταν η επιλογή. Ένα είδος, δηλαδή, γαλλικού Μπακαλορέα.

Το Λύκειο θα έπαιρνε ζωή από την ίδια τη φύση των μαθημάτων του και τη σύνδεσή του με την παραγωγική διαδικασία.

Τόρνοι, κομπιούτερ, γεωπονία,

λογιστική, ηλεκτροτεχνία θα μπορούσαν να διδάσκονται δίπλα στη νεοελληνική γλώσσα και λογοτεχνία, στα βασικά μαθηματικά και στις φυσικές επιστήμες, στη γεωγραφία, στη βιολογία, καθώς και στις ξένες γλώσσες. Έτσι το απολυτήριο του Λυκείου δε θα ήταν ένα κενό χαρτί, αλλά ένα δείγμα ενός καλού εξοπλισμού για μια οποιαδήποτε δουλειά.

Όσον αφορά, τώρα, τη συνδικαλιστική δράση της ΟΛΜΕ απέναντι σ' αυτή τη νέα εκπαιδευτική πολιτική έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

- Δεν έγινε καμιά ιδιαίτερη καμπάνια από μέρους της για το χαρακτήρα του νέου Λυκείου ή τουλάχιστον δεν προτάθηκε ένας νέος τύπος Λυκείου.
- Αντίθετα η συνδικαλιστική δράση της ΟΛΜΕ επικεντρώθηκε στο ζήτημα της αξιολόγησης των καθηγητών καθώς και στην επετηρίδα.

Εμείς δίνουμε την ακόλουθη ερμηνεία σ' αυτή την πολιτική της ΟΛΜΕ:

Η ΟΛΜΕ ήθελε περισσότερο ένα σχολείο διαλυμένο, όπου εύκολα κυριαρχείται από τη βαρβαρότητα με έναν εξαχρειωμένο συντεχνιακό καθηγητικό στρατό.

Απ' την άλλη οι σοβινιστές-εκσυγχρονιστές τύπου Αρσένη ήθελαν ένα σχολείο από το οποίο θα αποφοιτούσαν τουλάχιστον κάποιοι φωτισμένοι εθνικιστές, φιλόλογοι, μαθηματικοί κλπ. Γι' αυτό η αξιολόγηση των καθηγητών ήταν απαραίτητη στο υπουργείο. Ήταν η βαλβίδα ασφαλείας για να μην πάρουν τον έλεγχο σ' αυτό το σχολείο επιλογής οι κνίτες.

Εκεί λοιπόν επικέντρωσαν τα πυρά τους οι συνδικαλιστικές παρατάξεις της ΟΛΜΕ. Το νέο Λύκειο θα τους βόλευε, και μάλιστα πάρα πολύ, μόνο αν κρατούσαν τις σημερινές θέσεις τους στο γραφειοκρατικό μηχανισμό. Τότε θα μπορούσαν να αποσπάσουν τεράστια, δικτατορική εξουσία ελέγχου απέναντι στους μαθητές και τους καθηγητές.

Γι' αυτό κι εμείς στη χρονιά που μας πέρασε υπερασπίσαμε την αξιολόγηση και την επετηρίδα, παρ' όλο που θεωρούσαμε ότι το κυρίαρχο στο νέο νόμο είναι ο χαρακτήρας του Λυκείου και ο προσανατολισμός του προς το πανεπιστήμιο.

Πιστεύουμε ότι τη νέα χρονιά η δράση της ΟΛΜΕ θα έχει να κάνει κυρίως με την αξιολόγηση των καθηγητών και ούτε λόγος για το χαρακτήρα του νέου σχολείου, που, αν πετύχουν να διατηρήσουν τις θέσεις τους μέσα στο γραφειοκρατικό μηχανισμό, θα τους ταιριάζει απόλυτα.

Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ "ΕΛΑΪΣ"

Δεν πρόλαβε να στεγνώσει το μελάνι από το άρθρο του προηγούμενου φύλλου της εφημερίδας για το χτύπημα της βιομηχανίας της οδού Πειραιώς από την κλίκα Λαλιώτη και ένα καινούργιο νέο ήρθε στην δημοσιότητα.

Το χτύπημα της πιο εκσυγχρονισμένης βιομηχανίας της οδού Πειραιώς, της ΕΛΑΙΔΑΣ.

Σύμφωνα με άρθρο του Κυριακάτικου ΒΗΜΑΤΟΣ, ο Λαλιώτης απαγορεύει επένδυση στο εργοστάσιο ύψους 4 δις. δραχμών, τι στιγμή μάλιστα που η επένδυση αυτή έχει εγκριθεί από τα υπουργεία Βιομηχανίας και Εθνικής οικονομίας.

Το πρόσχημα για το χτύπημα της ΕΛΑΙΔΑΣ είναι όπως γράφαμε η "ανάπλαση τη οδού Πειραιώς".

Μέσα στα πλαίσια αυτής της ανάπλασης, το ΥΠΕΧΩΔΕ έκρινε τα κτίρια ...διατηρητέα!

Είναι γεγονός πως το εργοστάσιο αυτό είναι φτιαγμένο με πολύ μεράκι, έχει μία διαρκή συντήρηση και δίνει μια ιδιαίτερη προσοχή στα ζητήματα της προστασίας του περιβάλλοντος. Όλα αυτά γιατί η πολυεθνική που είναι ιδιοκτήτης του, η UNILEVER, έχει την πελώρια δυνατότητα ενός διαρκούς εκσυγχρονισμού δίχως να ανεβάζει στα ύψη το χρηματοοικονομικό κόστος.

Είναι ένα όμορφο και καθαρό εργοστάσιο που... το πληρώνει τώρα με την ανακήρυξή του σε διατηρητέο!

Πέρα όμως από το αστείο της υπόθεσης τα πράγματα είναι αρκετά σοβαρά.

Η επίθεση του Λαλιώτη στη βιομηχανία είναι άμεση και αρκετά επικίνδυνη.

Η οργάνωση της άμυνας των φιλοβιομηχανικών δυνάμεων είναι ζήτημα άμεσης προτεραιότητας.

Η ΟΑΚΚΕ θα πάρει τις απαραίτητες πρωτοβουλίες για την οργάνωση αυτής της άμυνας.

(Οπισθόφυλλο του σημαντικού
βιβλίου του Γ. Νακρατζά)

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ"

συνέχεια από τη σελ. 5

σιωνιστικού "διαφωτισμού", φρουρός της προγονικής κληρονομιάς και αμετανόητοι υπερασπιστές των ιδεών της αιώνιας ομορφιάς του Ελληνικού Κόσμου!".

Από το 2ο Συνέδριο του Λαϊκού Συνδέσμου της Χρυσής Αυγής, στην Αθήνα 11-12 Απριλίου 1992: "Οι ρίζες των περισσότερων προβλημάτων που ταλανίζουν σήμερα τον τόπο μας, ανάγονται στην περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, στου οποίου τη δίνη η Ελλάδα υπηρέτωντας αλλότρια προς το Έθνος συμφέροντα στροβιλίστηκε, πληρώνοντας βαρύτατο τίμημα αίματος και εξήλθε αυτού ευρισκόμενη στο πλευρό των νικητών Συμμάχων".

Αρθρογραφία αυτού του είδους περιλαμβάνεται σε όλα τα φύλλα της "Χρ. Αυγής". Εδώ αναφέρουμε τα πιο χαρακτηριστικά αποσπάσματα. Θα κλείσουμε με αποσπάσματα από τελευταίο φύλλο τους:

Στην εφημερίδα Χρυσή Αυγή, αρ. φύλλου 235, 3-9 Απριλίου 1998, σε άρθρο με τίτλο "Τα προγονικά έργα, πρόκληση σε δράση" διαβάζουμε: "Το ατομικό επίπεδο του καθενός βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με το Εθνοφυλετικό μας επίπεδο..."

...Η χειρότερη κατάληξη για μας (σ.σ. δηλ. για τον Ελληνισμό), είναι η επιδίωξη του Σιωνισμού, αυτή που αναγράφεται στα γνωστά "Πρωτόκολλα της Σιών". Διάλυση των Εθνών-Φυλών, με πλήρη υποταγή στην εξουσία της μιας και εκλεκτής φυλής του Γιαχβέ. Ο εκλεκτός λαός του Ισραήλ! Η άλλη κατάληξη, η φυσική Φυλετική και Εθνική μας απάντηση. Το βροντερό και επαναστατικό "ΟΧΙ", που θα εξαπολυθεί από τα στόματα των Ελλήνων, βγαλμένο απ' τα προτεταγμένα στήθη μας, ενάντια στη λαίλαπα της εκλεκτής φυλής του Ισραήλ, ενάντια στη Λερναία Ύδρα του Σιωνισμού. Φωτιά!

Ο αναγεννημένος ωσάν τον Φοίνικα μέσα απ' τις στάχτες του, Ηράκλειου Έθνους Έλληνας Ήρωας, φέρει ήδη στα χέρια του αναμμένον Δαυλόν και Δίκοπον Πέλεκυν!

ΖΗΤΩ Η ΝΙΚΗ!

Η δράση της ναζιστικής οργάνωσης "Χρυσή Αυγή" δε σταματά στις ρατσιστικές διακηρύξεις. Επεκτείνεται σε μία σειρά βίαιων και απρόκλητων επιθέσεων ενάντια σε δημοκράτες, αντιεθνικιστικές οργανώσεις και μετανάστες για τις οποίες δεν υπάρχουν δικαστικές αποφάσεις αλλά υπάρχουν επώνυμες καταγγελίες στον Τύπο. Αναφέρουμε ενδεικτικά τις ακόλουθες:

1. Στις 7 Απριλίου 1996 10 μέλη της πολιτικής οργάνωσης ΟΣΕ (Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση) δέχθηκαν επίθεση στην Κυψέλη την ώρα που διένειμαν την εφημερίδα τους "Εργατική Αλληλεγγύη" και έντυπα για τριήμερο συζήτησης που διοργάνωσε η οργάνωση. Σε μικρή απόσταση από τον τόπο της επίθεσης, βρίσκονταν τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής". Η ΟΣΕ κατάγγειλε με ανακοίνωσή της ότι οι επιτιθέμενοι ήταν "νεοναζί μέλη της Χρυσής Αυγής". Πέντε από τα μέλη της ΟΣΕ μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο.

2. Στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 1996, στα Χανιά, δύο Ελληνοπόντιοι και ένας Βορειοηπειρωτής δέχθηκαν επίθεση. Το γεγονός κατάγγειλε με ανακοίνωσή της στις 11/9, η Πανελλήνια Αγωνιστική Μαθητική Κίνηση (ΠΑΜΚ) Χανίων -μαθητική κίνηση της Νεολαίας ΠΑΣΟΚ. Στην ανακοίνωση επισημαίνεται ότι πρόκειται για μέλη της εθνικής-ρατσιστικής οργάνωσης "Χρυσή Αυγή" τα οποία μετά την επίθεση άφησαν σε διπλανό τοίχο την ταυτότητά τους.

3. Στις 31 Ιανουαρίου 1997, δύο μέλη της αριστερής οργάνωσης ΟΑΚΚΕ (Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ) δέχθηκαν επίθεση από μέλη της "Χρυσής Αυγής". Την επίθεση κατάγγειλε με ανακοίνωση Τύπου η ΟΑΚΚΕ. Τα μέλη της που τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο ήταν οι Γ. Ιωαννίδης, εργάτης στη Ζώνη Περάματος και Π.

Γουρνάς, μαθητής, οι οποίοι κολλούσαν αφίσες εναντίον των αγροτικών μπλόκων. Την επίθεση κατάγγειλαν με ψηφίσματα ο Δήμος Κερασινίου και ο Δήμος Δραπετσώνας με ονομαστική αναφορά στους "φασίστες της "Χρ. Αυγής".

4. Στις ευρωεκλογές του 1996 μέλη της "Χρυσής Αυγής" έσπασαν το περίπτερο του εκλογικού συνδυασμού ΟΑΚΚΕ-"Ουράνιου Τόξου" το οποίο είχε στηθεί στην Ομόνοια.

5. Στις 24 Ιανουαρίου 1998, στις 7.30 ο 34χρονος μεταφραστής και μέλος του συγκροτήματος Last Drive δέχθηκε επίθεση από τρεις ναζιστές που τον χτύπησαν με σιδερόβεργα στο πρόσωπο. Όταν αυτός έπεσε στο πεζοδρόμιο άρχισαν να χτυπούν με μανία το κεφάλι του στο μάρμαρο μπροστά στα μάτια δεκάδων θεάτων. Ακόμα και όταν ο Α.Κ. κατάφερε και σύρθηκε στην είσοδο ενός καταστήματος για να γλυτώσει από τη δολοφονική επίθεση, αυτοί μπήκαν μέσα και συνέχισαν να τον χτυπούν μπροστά σε μια υπάλληλο. Ύστερα οι τρεις μπήκαν στην πολυκατοικία της 3ης Σεπτεμβρίου όπου στεγάζονται τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής". Τα στοιχεία αυτά προέρχονται από τη μαρτυρία του ίδιου του Α. Καλοφωλιά και μαρτυρίες αυτόπτων.

6. Στις 24 Φεβρουαρίου, στις 9 το πρωί στην πλατεία Ομονοίας μία ομάδα ναζιστών της "Χρυσής Αυγής" ξυλοκόπησε τον 25χρονο Αλβανό Αρμούτ Α. Οι ναζιστές υποχρέωσαν το θύμα να διαβάζει φωναχτά δημοσίευμα απογευματινής εφημερίδας που κατήγγειλε τη δράση τους. Όπως κατάγγειλε το θύμα στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 29/3: "Προχωρούσα στην Ομόνοια, όταν με σταμάτησαν 4 άτομα με ξυρισμένα κεφάλια και στρατιωτικό ντύσιμο. Κρατούσαν στα χέρια τους μια εφημερίδα. "Ξέρεις να διαβάζεις σκουλήκι Αλβανέ;" μου είπαν, κι άρχισαν να με δέρνουν. Με χτυπούσαν περίπου 10 λεπτά και κάθε τόσο με υποχρέωναν να διαβάζω δυνατά τους τίτλους: "Οπαδοί της Χρυσής Αυγής ξυλοκοπούν συστηματικά αλλοδαπούς" ή το αυγό του φιδιού έχει ήδη εκκολαφθεί στην Ελλάδα". Έτσι έμαθα από πρώτο χέρι, ποιοι με δέρνανε και γιατί".

Οι επιθέσεις αυτές της "Χρ. Αυγής" είναι εφαρμογή των διακηρύξεών της. Η πιο ουσιαστική και νομοτελική έκφραση της ρατσιστικής ιδεολογίας είναι η βία. Οι φορείς και υπερασπιστές των ρατσιστικών ιδεών αποτελούν απειλή για την πολιτική δημοκρατία, για τη ζωή, την τιμή και την ελευθερία των πολιτών. Το κράτος που δεν απαγορεύει τη δραστηριότητά τους, επιτρέπει την ατιμώρητη, ωμή παραβίαση του συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος της απόλυτης προστασίας της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας όλων όσων βρίσκονται στην Ελληνική Επικράτεια, **χωρίς διάκριση εθνικότητας, φυλής, γλώσσας και θρησκευτικών ή πολιτικών πεποιθήσεων (Σ 5 παρ. 2).**

Η χώρα μας έχει την υποχρέωση να απαγορεύσει με νομοθετικά μέτρα την ίδρυση, λειτουργία και δραστηριότητα της οργάνωσης "Χρ. Αυγή", η οποία δηλώνει ανοιχτά τη ναζιστική και ρατσιστική της ταυτότητα κατ' εφαρμογή της Διεθνούς Σύμβασης για την κατάργηση κάθε μορφής φυλετικών διακρίσεων που υπογράφηκε την 7η Μαρτίου 1966 και επικυρώθηκε με το Νομοθετικό Διάταγμα 494/1970 (ΦΕΚ Α', 77, 3 Απριλίου 1970). Σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, η Διεθνής αυτή Σύμβαση μετά την κύρωσή της αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύει από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου.

Στο άρθρο 4 της ως άνω Διεθνούς Αντιρατσιστικής Σύμβασης, θεμελιώνεται η υποχρέωση των κρατών να απαγορεύουν τις ρατσιστικές οργανώσεις και να θεσπίζουν ποινές για τη ρατσιστική δραστηριότητα. Παραθέτουμε ολόκληρο το άρθρο 4: "Τα Κράτη Μέλη καταδικάζουν κάθε προπαγανδιστική ενέργεια και όλες τις οργανώσεις οι οποίες βασίζονται σε ιδέες ή θεωρίες για ανωτερότητα μιας φυλής ή ομάδας προσώπων ενός χρώματος ή εθνολογικής προέλευσης ή οι οποίες προσπαθούν να δικαιολογήσουν ή να προάγουν το φυλετικό μίσος και κάθε μορφής διάκριση, και αναλαμβάνουν την υποχρέωση να εφαρμόσουν άμεσα και θετικά μέτρα ενδεδειγμένα για την εξάλειψη κάθε

παρότρυνση ή ενεργειών που αποσκοπούν σε τέτοια διάκριση και, για το σκοπό αυτό, τηρουμένων των αρχών που ενσωματώνονται στην Παγκόσμια Δήλωση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των δικαιωμάτων που ρητά εκτίθενται στο 5ο άρθρο της παρούσας Σύμβασης, όπως μεταξύ άλλων:

Α) Να δηλώσουν κολάσιμη κατά νόμο παράβαση, κάθε διάδοση ιδεών που βασίζεται στη φυλετική ανωτερότητα και μίσος, παροτρύνουν στη φυλετική διάκριση, όπως και σε πράξεις βίας ή παροτρύνουν στη διάπραξη τέτοιων πράξεων ενάντια σε οποιαδήποτε φυλή ή ομάδα προσώπων άλλου χρώματος ή εθνολογικής προέλευσης και επίσης τη χορήγηση κάθε βοήθειας σε φυλετικές δραστηριότητες συμπεριλαμβανομένης και της χρηματοδότησης τους.

Β) Να δηλώσουν παράνομες τις οργανώσεις και απαγορεύσουν τις οργανώσεις αυτές όπως και τις δραστηριότητες οργανωμένης προπαγάνδας και κάθε άλλο τύπο προπαγανδιστικής δραστηριότητας οι οποίες παροτρύνουν στη φυλετική διάκριση και οι οποίες την ενθαρρύνουν και όπως δηλώσουν κολάσιμο αδίκημα από το νόμο τη συμμετοχή σε τέτοιες οργανώσεις ή τέτοιες δραστηριότητες.

Γ) Να μην επιτρέπουν στις δημόσιες Αρχές, ούτε στα δημόσια ιδρύματα, εθνικά ή τοπικά, την παρότρυνση για φυλετική διάκριση ή την ενθάρρυνσή της".

ΝΕΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΒΙΑ Ενέδρα σε αντιφασίστα του Πειραιά

Σε νέα φάση περνάει η τρομοκρατική δράση της ναζιστικής συμμορίας "Χρυσή Αυγή" επιλέγοντας τη μέθοδο της ατομικής ενέδρας. Την Κυριακή το βράδυ στις 24 Μάη, ο Νίκος Πιτσάκης, μέλος του "Κομμουνιστικού Συνδέσμου Εργατική Εξουσία" και του Αντιφασιστικού Μετώπου Πειραιά, γυρνούσε σπίτι του. Οι ναζιστές τον περίμεναν και προσπάθησαν να τον εγκλωβίσουν στην είσοδο της πολυκατοικίας όπου μένει στον Πειραιά. Στην αρχή, οι τρεις ναζί προσπάθησαν να τον αναισθητοποιήσουν ρίχνοντας του ασετόν στο πρόσωπο, και στη συνέχεια του επιτέθηκαν με ψαλίδι και κατσαβίδι, τραυματίζοντας τον στα νεφρά και το μηρό, ευτυχώς ελαφρά. Δεν μπόρεσαν να ολοκληρώσουν τη δολοφονική τους επίθεση, επειδή εξαιτίας της αντίστασης του Ν. Πιτσάκη αναστατώθηκαν οι ένοικοι της πολυκατοικίας και οι ναζιστές τράπηκαν σε φυγή.

Ωστόσο, το ίδιο το χτύπημα ήταν οργανωμένο και πρωτοφανές μέχρι τώρα στη σύλληψή του. Απόδειξη, ότι οι τρεις ναζιστές είχαν μεταφερθεί από την Αθήνα, και δεν ήταν μέλη της χιτλερικής συμμορίας από τον Πειραιά.

Ο "Κ.Σ. Εργατική Εξουσία" έβγαλε ανακοίνωση καταδίκης της επίθεσης (Αυγή, 28 Μάη) και το Αντιφασιστικό Μέτωπο Πειραιά τοιχοκόλλησε αφίσα στην πόλη με τίτλο "Εξω οι φασίστες από τον Πειραιά".

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταδικάζει τη δολοφονική επίθεση ενάντια στο Νίκο Πιτσάκη, και καλεί όλους τους αντιφασίστες σε πανδημοκρατική συσπείρωση για ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ και να αποκρουστεί η τρομοκρατική δράση των χιτλερικών. Παράλληλα, θα πρέπει να μπει σε ζήτημα πρώτη γραμμή, η αμείλικτη πάλη ενάντια στη ναζιστική ιδεολογία και το κέντρο της, τον ελληνικό εθνορατσισμό.

ΤΡΙΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

συνέχισαν στο εξωτερικό δεν αναγνωρίζονται ως ισότιμα με τα ελληνικά πτυχία, την ίδια στιγμή που η Ευρώπη χαράσσει κοινή εκπαιδευτική πορεία με αμοιβαία αναγνώριση πτυχίων σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

Αυτά τα τρία ξεχωριστά ζητήματα έχουν μία κοινή συνιστώσα, και αυτή βρίσκεται στην επίθεση που δέχεται η δημοκρατία και η ευρωπαϊκή πορεία της χώρας μας από τις δυνάμεις που θέλουν να επιβάλουν το σκοτάδι και το μεσαιώνα ενισχυμένες από την κρατική και οικογενειακή πολιτική του ελληνικού εθνορατσισμού.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ

Στην περίπτωση του Μπαμπινιώτη, ο εθνορατσισμός κατάργησε ωμά την ελευθερία της επιστημονικής έκφρασης, και της πολιτικής έκφρασης ευρύτερα. Οι σοβινιστές στράφηκαν αυτή τη φορά με τη βοήθεια της δικαστικής εξουσίας και με οικογενειακή ανοχή ενάντια σ' έναν άνθρωπο που βγήκε από τα σπλάχνα τους.

Ο Μπαμπινιώτης, γνωστός εθνικόφρονας, φανατικός πολέμιος των "ανθελλήνων" βρέθηκε στη δίνη μιας επίθεσης που εξαπέλυσε το ίδιο αυτό αντιδραστικό μέτωπο του οποίου ήταν ένα από τα πιο αξιοσέβαστα στελέχη. Οι φράσεις και τα επιχειρήματα που χρησιμοποίησε ο ίδιος εναντίον των "ανθελλήνων" που ήθελαν την αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, χρησιμοποιήθηκαν για να αποδείξουν ότι με το λεξικό του αμφισβήτησε την "ελληνικότητα της Μακεδονίας".

Ας δούμε λίγο πως εξελίχθηκε η υπόθεση αυτού του λεξικού όπου στο λήμμα "Βούλγαρος" αναφερόταν ότι καταχρηστικά - υβριστικά αναφέρονται έτσι οι οπαδοί του ΠΑΟΚ. Οι πρώτες αντιδράσεις μετά την κυκλοφορία του λεξικού ήρθαν από αθλητικούς παράγοντες του ΠΑΟΚ, που επισήμαιναν τον κίνδυνο "να μάθουν τα παιδιά μας ότι οι Θεσσαλονικείς είναι Βούλγαροι". Η έμφαση δόθηκε και με βάση το γεγονός ότι ο Μπαμπινιώτης είναι διακεκριμένος καθηγητής και σύμβουλος του υπουργού Παιδείας.

Σύντομα, δημιουργήθηκε η διάθεση σε όλο τον αντιδραστικό μεσαιώνα της Θεσσαλονίκης, να κάψει τον "ανθέλληνα". Αυτή τη διάθεση έκφρασε ο Ασπασίδης, δημοτικός σύμβουλος Θεσσαλονίκης όταν κατέθεσε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων εναντίον του Μπαμπινιώτη, ζητώντας την απαγόρευση της κυκλοφορίας του λεξικού και την απόσυρση του με το σκεπτικό ότι με τη δημοσίευση τέτοιου είδους επεξηγήσεων επιστημονοποιείται "μία ανθεθνική έκφραση", η οποία όπως ειπώθηκε στη δίκη, "αποτελεί απόρροια βουλγαρικής προπαγάνδας".

Το δικαστήριο διέταξε την προσωρινή απαγόρευση κυκλοφορίας του λεξικού μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης. Εν τω μεταξύ διάφοροι άλλοι "πατριώτες" ανακάλυψαν και άλλα "ανθελληνικά λήμματα" στο λεξικό, και συσπειρώθηκαν όλοι για να απαγορεύσουν τον "ανθελληνικό λόγο". Αποτέλεσμα ήταν και δεύτερη αίτηση ασφαλιστικών μέτρων από τον γνωστό εθνικοφασίστα της "Ευξείνου Λέσχης Ποντίων", Πέτρο Προκοπίδη, για την ερμηνεία του λήμματος "Πόντιος" όπου αναφέρεται ότι η λέξη χρησιμοποιείται στην καθημερινή γλώσσα για να δηλώσει τον αφελή.

Στη δίκη που έγινε στις 28 Μαΐου, εμφανίστηκαν σα μάρτυρες εναντίον του Μπαμπινιώτη πολιτιστικά σωματεία, ΠΑΕ, συνδεσμίτες ποδοσφαιρικών ομάδων, συνδικαλιστικών ιατρικών οργάνων, ακόμη και ασκούμενοι δικηγόροι που διαμαρτυρήθηκαν γιατί σε κάποιο σημείο του λεξικού αναφερόταν, για να εξηγηθεί καλύτερα πως λειτουργεί η λέξη "φιλιπινέζα" στην ελληνική κοινωνία, παραδειγματικά η πρόταση "ότι οι ασκούμενοι δικηγόροι κάνουν τις δουλειές Φιλιπινέζας". (Την ως άνω πρόταση, η γράφουσα που φέρει την αυτή ιδιότητα και γνωρίζει πολλούς άλλους ασκούμενους, μπορεί με αξιοπιστία να διαβεβαιώσει). Η απόφαση αναμένεται να εκδοθεί σε είκοσι μέρες περίπου.

Από επιστημονική άποψη, είναι σαφές ότι τα λεξικά δεν πρέπει να αποσιωπούν αλλά να καταγράφουν. Στα πλαίσια αυτά μπορούν να καταγράφονται και περιθωριακά γλωσσικά στοιχεία με ένδειξη για τη χρήση τους, και αυτή είναι η πρακτική που ακολουθούν τα μεγάλα λεξικά. Ωστόσο, πέρα από την άποψη που μπορεί να έχει κανείς για το θέμα, αυτό είναι ένα ζήτημα που πρέπει να το λύσει η επιστήμη της λεξικογραφίας και όχι τα δικαστήρια.

Η επίθεση ενάντια στο λεξικό Μπαμπινιώτη, η οποία έγινε δεκτή με οικογενειακή ανοχή, ανοίγει μία νέα

εποχή όπου ο "ανθεθνικός λόγος" καίγεται στην πυρά. Αυτά είναι πρωτοφανή φαινόμενα λογοκρισίας μετά την περίοδο της δικτατορίας, και είναι ακόμα από δικτατορία της χούντας γιατί αντιστοιχούν σε δικτατορία μαζικού "λαϊκού" ναζιστικού τύπου. Μπροστά σε αυτή την ωμή κατάλυση της δημοκρατίας, κανένα απολύτως κόμμα της ελληνικής Βουλής δεν ανακοίνωσε επίσημα την εναντίωσή του, δεν υπήρξε καμία επίσημη καταγγελία του φασισμού. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακολούθησαν κραυγές για την απαγόρευση και άλλων λεημάτων όπως ο "τουρκόσπορος" που αναφέρεται στα "μειωτική προσφώνηση προσφύγων από τη Μικρά Ασία" ή οι "τουρκόφωνοι" που αναφέρονται σαν "πληθυσμοί της Θράκης. Έπαιξαν επίσης ο "Βλάχος", που αναφέρεται ως "άξεστος", και η Κύπρος όπου αναφέρονται δύο κράτη.

Την πρώτη στιγμή της έκρηξης ο υπουργός Πολιτισμού Βενιζέλος και ο υπουργός Μακεδονίας-Θράκης Πετσάλκος, μίλησαν για σφάλμα του Μπαμπινιώτη, για διακινδύνευση "εθνικών συμφερόντων". Τα ίδια είπε και ο "εκσυγχρονιστής" Πασχαλίδης.

Ωστόσο, μετά την εμφάνιση ενός ισχυρού δημοκρατικού ρεύματος, η κυβέρνηση καταδίκασε την επίθεση ενάντια στον Μπαμπινιώτη, και αυτή ήταν η μοναδική καταδίκη που υπήρξε από επίσημο πολιτικό φορέα. Ο Ρέππας, ενεργώντας σαν κυβερνητικός εκπρόσωπος σε ερώτηση που κατατέθηκε στη Βουλή για το λεξικό Μπαμπινιώτη, από κάποιο μεμονωμένο σοβινιστή βουλευτή, δήλωσε: "Δεν είναι δυνατόν να γυρίσουμε σε ένα Μεσαιώνα και να οδηγούμε στην πυρά τους ερευνητές ή τους επιστήμονες όταν διατυπώνουν απόψεις που δεν είναι αρεστές σε κάποιους άλλους". Και πρόσθεσε: "Δεν θα πρέπει να πάρουν πολιτικό χαρακτήρα οι απόψεις, οι οποίες διατυπώνονται για επιμέρους θέματα. Η κυβέρνηση πιστεύει ότι δεν πρέπει να παρεμποδίζεται η επιστημονική έρευνα και να γίνεται με τρόπο ο οποίος διευκολύνει τους επιστήμονες. Θα πρέπει οι επιστήμονες να έχουν τη δυνατότητα να αναπτύσσουν τις απόψεις τους και μέσα από την επιστημονική διαπάλη ο χρόνος είναι εκείνος που θα δικαιώσει αυτούς που έχουν κάνει σωστά τη δουλειά τους". Το ζήτημα είναι ότι εδώ δεν πρόκειται για μία επιστημονική διαπάλη, αλλά για εκείνες τις συνθήκες που δημιούργησαν η μη αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, η μη αναγνώριση εθνικών μειονοτήτων, η αντιτουρκική πολιτική, η άρνηση διαχωρισμού εκκλησίας-κράτους, όλα αυτά τα πολιτικά πραξικοπήματα τα οποία συνεχίζει η σημερινή κυβέρνηση που δεν τολμά να συγκρουστεί με τους σοβινιστές και τους ρωσόδουλους.

Είναι ασύλληπτο το μέγεθος αυτής της υστερίας που δεν απευθύνεται εναντίον μιας πολιτικής διακήρυξης ή μιας πολιτικής κίνησης αλλά εναντίον ενός λεξικού. Έντρομος ο Κακλαμάνης προειδοποιούσε από τη Βέροια όπου βρισκόταν για το συνέδριο "Μέγας Αλέξανδρος, από τη Μακεδονία στην Οικουμένη" (!): "Σκεφθείτε σε χώρες κάθε άλλο παρά φιλικές προς εμάς που δεν υπάρχει ελευθερία έκφρασης, αν παρουνιάζουμε δείγματα ότι απαγορεύουμε την κυκλοφορία των λεξικών, τι θα συμβεί". Ο Κακλαμάνης εννοούσε ότι έτσι όπως πάμε, θα καταρρεύσει όλη η ελληνική επιχειρηματολογία που στρέφεται πάντα "εναντίον της καταπίεσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Τουρκία" για να μην τη δεχτεί η Ευρώπη στους κόλπους της. Με ποια εχέγγυα η Ελλάδα που καίει βιβλία, αξιώνει να είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και την ίδια στιγμή εμποδίζει την Τουρκία, "επειδή καταπιέζει τα ανθρώπινα δικαιώματα;"

Από τη μια μεριά, λοιπόν βρέθηκαν όλοι οι υστερικοί εθνικοφασίστες, Παπαθεμελής, Κούβελας, Ζουράρις, οι τοπικοί φορείς της Θεσσαλονίκης, οι Πόντιοι κ.λπ. Εδώ πρέπει να κάνουμε μία παρένθεση για τον μεσαιωνικό σοβινισμό που έχει ανθρωθεί στη Θεσσαλονίκη. Παραθέτουμε απόσπασμα από σχετικά άρθρο της εφημερίδας *Εξουσία*: "Στις αρχές της δεκαετίας, οι ίδιοι άνθρωποι που τώρα ανεμίζουν το μαιράκι της "εκ του Νότου προσβολής" είχαν πρωτοστατήσει ακόμη και για την απαγόρευση της κυκλοφορίας του βιβλίου της *Madona* με τις γνωστές ερωτικές φαντασιώσεις της. Ποιος ξεχνά άλλωστε την αντίδραση των εκπροσώπων της πόλης του *Διδυμότειχου*, οι οποίοι προσπάθησαν να απαγορεύσουν το γνωστό άσμα του *Λαυρέντη Μαχαιρίτσα* "Διδυμότειχο Μπλουζ" διότι αισθάνθηκαν θιγμένοι. Ο δικηγόρος και δημοτικός σύμβουλος Θεσσαλονίκης *Θεόδωρος Ασπασίδης*, ο οποίος κατέθεσε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων κατά του καθηγητή *Γιώργου Μπαμπινιώτη* και ζήτησε την απαγόρευση της κυκλοφορίας του συγκεκριμένου λεξικού, ανήκει στην προαναφερόμενη κατηγορία

και, απ' ό,τι φαίνεται πήρε αυτή την πρωτοβουλία (ίσως για να προβληθεί, αφού διεκδικεί το χρίσμα της ΝΔ για τη νομαρχία Θεσσαλονίκης, μιμούμενος τον Σωτήρη Κούβελα, ο οποίος είναι ο πρώτος διδάξας. Όλοι θυμούνται στη Θεσσαλονίκη ότι όταν ανέλαβε τα ηνία του δήμου το 1986 απέσυρε το βιβλίο-έκδοση του δήμου για τα 2.300 χρόνια της πόλης απλώς και μόνο επειδή ο ίδιος και οι δημοτικοί σύμβουλοι της παράταξής του δεν συμφωνούσαν με ορισμένες ιστορικές απόψεις που είχαν καταγράψει οι καθηγητές οι οποίοι είχαν επιμεληθεί την έκδοση..... Την ίδια τακτική, υιοθετώντας άκριτα κάθε σχετική φωνή διαμαρτυρίας, ακολούθησε κατά τα χρόνια της θητείας του και ο προσφάτως παραιτηθείς δήμαρχος Κωνσταντίνος Κοσμάπουλος και μαζί του ο βουλευτής Παναγιώτης Ψωμιάδης, ο πρώην νομάρχης Θεσσαλονίκης και νυν βουλευτής Σερρών Ευγένιος Χαϊτίδης, ο πρώην βουλευτής Κώστας Ζαχαράκης, ο πολιτευτής της Ν.Δ. Πέτρος Προκοπίδης και άλλοι... ποτίζοντας όλοι μαζί το δέντρο του τοπικισμού".

Ποτίζοντας όλοι μαζί το δέντρο του σοβινισμού, θα λέγαμε εμείς, το οποίο μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη, λόγω της άρνησης του ελληνικού κράτους να αναγνωρίσει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, εξυπηρετώντας τα ρώσικα συμφέροντα στην περιοχή.

Από την άλλη μεριά, βρέθηκαν προοδευτικοί συνταγματολόγοι, όπως ο Αλβιζάτος και ο Κασιμάτης, γλωσσολόγοι, το πρυτανικό συμβούλιο, εκπρόσωποι του βιβλίου, οι πιο προοδευτικές αστικές εφημερίδες. Όλο το προοδευτικό, αντιεθνικιστικό μέτωπο βρέθηκε μπροστά στο πολιτικό πρόβλημα να υπερασπίσει τον εθνικοφασίστα Μπαμπινιώτη. Ο ίδιος, μάλιστα, αμέσως μετά την έκρηξη, έσπευσε να καθησυχάσει το λυσσασμένο σκυλόλοϊ, διαβεβαιώνοντας για τις καλές του προθέσεις και για την απόσυρση του λήμματος. Αργότερα, όταν το προοδευτικό ρεύμα δυνάμωσε, εμφανίστηκε να μιλάει εναντίον της λογοκρισίας, και να δηλώνει ότι δεν θα αλλάξει τίποτα στο λεξικό, ενώ την ίδια στιγμή επιβεβαίωνε την απόφαση του να αφαιρέσει τη συγκεκριμένη εξήγηση από το λήμμα "Βούλγαρος" και να την εντάξει σε ξεχωριστό τμήμα του λεξικού, μαζί με άλλες φράσεις του γηπέδου. Αυτή είναι μία αισχρή υποχώρηση και υποταγή στους σοβινιστές, αλλά ο Μπαμπινιώτης ανήκει σ' αυτόν τον πολιτικό τύπο. Με τη στάση του μάλιστα ανοίγει τον δρόμο σε μία δικαστική απόφαση λογοκρισίας, που θα ακολουθεί τη δική του λογική, και θα του επιτρέψει να αναφέρει τη συγκεκριμένη εξήγηση της λέξης "Βούλγαρος", κάπου αλλού και όχι στο ίδιο το λήμμα.

Όμως το λεξικό Μπαμπινιώτη, δεν έχει να κάνει με τον Μπαμπινιώτη, αλλά με τη δημοκρατία σ' αυτή τη χώρα. Ο Μπαμπινιώτης δεν κυνηγιέται για το σοβινισμό του, αλλά για τον "ανθελληνικό του λόγο". Στη θέση του Μπαμπινιώτη σύντομα θα βρεθούν άλλοι "ανθέλληνες", οι οποίοι πολύ πιθανά μπορεί να έχουν και τον Μπαμπινιώτη απέναντι τους. Οι δημοκράτες όμως πρέπει να υποστηρίξουν αποφασιστικά την ελευθερία της έκφρασης και το λεξικό Μπαμπινιώτη, ανεξάρτητα από τη ταυτότητα του ίδιου γιατί πρέπει να ανακοπεί άμεσα το κύμα του νεοναζισμού στη χώρα.

Στις 10 Μαΐου 1933, στη ναζιστική Γερμανία, βιβλία εβραίων συγγραφέων κήκκαν δημόσια. Μαζί με τους λογοτέχνες της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, οι φοιτητές παράδωσαν στην πυρά τα βιβλία των Μαρξ, Αϊνστάιν και Φρόντ. Προφητικά, ο ποιητής Χάινε είχε κάποτε πει ότι: "εκείνος που καίει βιβλία, σύντομα θα κάψει και ανθρώπους". Τα δικά του βιβλία σύντομα προστέθηκαν στη μαύρη λίστα των στιγματισμένων ως "μη Γερμανών" συγγραφέων, τίτλος ανάλογος με το δικό μας "ανθέλληνα". Δεν πρέπει να επιτρέψουμε τέτοιες σκηνές στη χώρα μας.

ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ: ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

Επιμείναμε στην υπόθεση του λεξικού γιατί ήταν η πιο σημαντική από τις τρεις που αναφέραμε στην εισαγωγή. Πριν ακόμα κοπάσει ο θόρυβος του λεξικού, ήρθε στη δημοσιότητα μία απόφαση του ΣτΕ σύμφωνα με την οποία, το ελληνικό κράτος πρέπει να αποκτήσει χαρακτηριστικά θρησκευτικού κράτους και μία δεύτερη που κλείνει τις πόρτες για την Ευρώπη.

Η Φλώρα Παπακώστα, μητέρα τριών κοριτσιών, δικηγόρος, θεώρησε ότι τα παιδιά της δεν θα έπαιρναν τη σωστή ελληνορθόδοξη χριστιανική αγωγή από το σχολείο αν μειωνόταν το μάθημα των Θρησκευτικών κατά μία ώρα, όπως αποφάσισε το υπουργείο Παιδείας στα πλαίσια του ενιαίου Λυκείου και της εισόδου νέων

μαθημάτων που αφορούν την τεχνολογία, την πληροφορική κ.λπ. Γι' αυτό κατάθεσε προσφυγή εναντίον της σχετικής υπουργικής απόφασης στο ΣτΕ. Το ΣτΕ σε οποιοδήποτε κράτος σεβόταν τον εαυτό του θα έπρεπε να γνωμοδοτήσει ότι δεν ανήκει στην αρμοδιότητα του δικαστηρίου ο καθορισμός του εκπαιδευτικού προγράμματος, ούτε μπορεί το δικαστήριο να μορφώσει γνώμη για ένα αντικείμενο που δεν γνωρίζει. Αν βρισκόμαστε σε ένα δημοκρατικό κράτος θα έπρεπε περαιτέρω να τονίσει στην απόφασή του ότι το σχολείο δεν είναι χώρος κατήχησης για τα ελληνορθόδοξα ιδεώδη, αλλά χώρος όπου οι μαθητές όπως όλοι οι πολίτες της χώρας πρέπει να απολαμβάνουν το δικαίωμα της ανεξίτηρσκίας.

Επειδή δεν συμβαίνει ούτε το ένα, ούτε το άλλο, το Στ' τμήμα του ΣτΕ στο οποίο προεδρεύει ο ορθοδοξοφασίστας Αν. Ν. Μαρίνος, έκρινε ότι μπορεί με απόφασή του να δικαιώσει την προσφυγή της Παπακώστα. Ο Μαρίνος είναι γνωστός για τις θέσεις του υπέρ της διατήρησης της ποινικοποίησης του προσηλυτισμού, υπέρ της αναγραφής του θρησκευόμενου στην αστυνομική ταυτότητα και κατά κάθε τροποποίησης της ανελεύθερης νομοθεσίας για τους ναούς των μελών των θρησκευτικών μειονοτήτων. Σε άρθρο του στο *Βήμα*, για το χωρισμό Εκκλησίας-κράτους ανέφερε: "δεν distάζω να δηλώσω ότι προσωπικά αντιτίθεται στον χωρισμό υπό την έννοια της δημιουργίας ενός κοσμικού κράτους και ολίγον με ενδιαφέρει αν θα με χαρακτηρίσουν μη προοδευτικό και άσχετο με τη διανόηση".

Φθάσαμε λοιπόν έτσι σε μία απόφαση στην οποία οι δικαστές επικαλούνται το άρθρο 16 του Συντάγματος σύμφωνα με το οποίο "η Παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του κράτους και έχει σκοπό την ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες", και τονίζουν ότι μεταξύ των σκοπών της παιδείας που παρέχεται στα σχολεία είναι και "η ανάπτυξη σε τουλάχιστον επαρκή βαθμό της θρησκευτικής συνείδησης των Ελληνοπαίδων, σύμφωνα με τις αρχές του Ορθόδοξου Χριστιανικού Δόγματος". Σύμφωνα με το σκεπτικό αυτής της απόφασης, η διδασκαλία των Θρησκευτικών είναι υποχρεωτική όπως και η παρακολούθησή της από τους μαθητές που ανήκουν στην Ανατολική Χριστιανική Εκκλησία, όχι όμως και για τους άθεους ή ετερόδοξους οι οποίοι σε κάθε περίπτωση **θα πρέπει να δηλώνουν ότι είναι άθεοι ή ετερόδοξοι.**

Η απόφαση αυτή ορίζει ότι τα σχολεία πρέπει να λειτουργούν σαν κατηχητικά της ορθόδοξης Εκκλησίας. Βεβαίως αυτό δεν έχει καμία σχέση με το Σύνταγμα, όπου κατοχυρώνεται η ανεξίτηρσκία. Το πρόβλημα με το Σύνταγμα είναι ότι κατοχυρώνει επίσημη θρησκεία και αυτό επηρεάζει όλο το χαρακτήρα του, με αποτέλεσμα να περιλαμβάνονται σ' αυτό διατάξεις όπως ο θρησκευτικός όρκος των βουλευτών και του προέδρου της Δημοκρατίας, ή η ανάπτυξη της θρησκευτικής συνείδησης των μαθητών. Στην πρόσφατη αναθεώρηση όλα τα κόμματα ουσιαστικά αρνήθηκαν να βάλουν αυτό το ζήτημα. Παρά τις κραυγές του για τον χωρισμό, το ψευτοΚΚΕ δεν ψήφισε την πρόταση των βουλευτών για κατάργηση του θρησκευτικού όρκου, στη γραμμή της "μη διάσπασης του λαού". Ο ΣΥΝ παρόλο που ψήφισε την κατάργηση του θρησκευτικού όρκου ύστερα από τη δημοκρατική πίεση της βάσης του, δεν έβαλε αυτόνομα ποτέ πρόταση κατάργησης του άρθρου 3 όπου κατοχυρώνεται η "επίσημη θρησκεία του κράτους", ενώ την ίδια ώρα στέλνει τον Αλαβάνο να μιλήσει στο Δίκτυο 21. Αυτή ακριβώς η οικομενική αποδοχή του "θρησκευτικού κράτους", επιτρέπει σε ορθοδοξοφασίστες σαν τον Α. Ν. Μαρίνο να συναποφασίζουν την εκπαιδευτική πολιτική μαζί με τον υπουργό Παιδείας.

Και εδώ υπήρχαν αντιδράσεις από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο που είναι υπεύθυνο για τη διαμόρφωση του προγράμματος, από τον υπουργό Δικαιοσύνης Γιαννόπουλο, από

συνταγματολόγους, και καθηγητές.

Η ΟΛΜΕ, εκπροσωπούμενη από τον πρόεδρο της Τσούλια, είπε ότι "σ' ένα κοσμικό κράτος δεν μπορεί να συμβαίνουν αυτά", και ότι τα Θρησκευτικά πρέπει να είναι προαιρετικά. Αλλά η ΟΛΜΕ ποτέ δεν κατέβασε καθηγητές στον δρόμο για το σοβινιστικό και μεσαιωνικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης, όπως ποτέ δεν κατάγγειλε αυτόν τον χαρακτήρα. Τώρα που το απόστημα σπάει, ο Τσούλιας μιλάει για κοσμικό κράτος. Ξέρει πολλά κοσμικά κράτη, όπου επιτρέπονται οι μπουκές σε υπουργεία, σε προεδρικά μέγαρα και στην ίδια τη Βουλή;

Το υπουργείο Παιδείας δεν φαίνεται διατεθειμένο να συμμορφωθεί με την απόφαση του ΣτΕ και το πιθανότερο είναι να εφαρμόσει το πρόγραμμα που έχει εγκριθεί και αποφασιστεί. Ωστόσο, τίποτα δεν έχει κριθεί ακόμα.

Η απόφαση αυτή δεν είναι άσχετη με τις παρεμβάσεις Χριστόδουλου. Ο Χριστόδουλος είχε συνάντηση πριν από μέρες με τον Αρσένη, όπου του ζήτησε την αύξηση των ωρών της διδασκαλίας των Θρησκευτικών, χωρίς να λάβει θετική απάντηση. Ο Χριστόδουλος έχει πει πολλές φορές ότι το μάθημα των Θρησκευτικών είναι υποχρεωτικό σε όλη την Ευρώπη, για να επιτευχθεί σε αυτούς που υποστηρίζουν ότι το μάθημα αυτό πρέπει να είναι προαιρετικό και να μην αποτελεί κατήχηση στην ορθόδοξη θρησκεία. Ο Χριστόδουλος λέει ψέμματα, γιατί το μάθημα μπορεί να είναι υποχρεωτικό σε κάποιες χώρες της Ευρώπης, όχι σε όλες, αλλά σε **όλη την Ευρώπη** το μάθημα αυτό έχει τον χαρακτήρα της θρησκείολογίας και δεν χρησιμοποιείται για κατήχηση. Επειδή στην Ελλάδα, χώρα όπου ο Αρχιεπίσκοπος της Ορθόδοξης Εκκλησίας διαμαρτύρεται στον πρόεδρο της Δημοκρατίας γιατί δέχτηκε τον Αρχιεπίσκοπο της παλαιο-ημερολογητικής επίσης ορθόδοξης Εκκλησίας, είναι δύσκολο να γραφτεί ένα βιβλίο θρησκείολογίας, η προτιμότερη λύση είναι το μάθημα αυτό να γίνει προαιρετικό.

Η εμφάνιση του Χριστόδουλου στο πολιτικό σκηνικό έχει βέβαια άμεση σχέση με αυτή την απόφαση γιατί ο Χριστόδουλος απελευθέρωσε όλες τις ελληνορθόδοξες ψυχές από τη μίζερη σιωπή τους. Χαρακτήρισε "γραϊκύλλους" όσους θέλουν τον χωρισμό, χωρίς να λάβει μία ουσιαστική απάντηση, ενώ βγάζει κηρύγματα ελληνορθόδοξιας στα σχολεία. Ο Χριστόδουλος από τη μία, και η "Χρ. Αυγή" από την άλλη έχουν βαλθεί να γαλουχίσουν τους Ελληνοπαίδες με τα "ελληνορθόδοξα ιδεώδη" και όχι μόνο.

Το ίδιο το Στ' τμήμα του ΣτΕ αποφάσισε ότι οι τίτλοι σπουδών που απονέμουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, δεν θα πρέπει να αναγνωρίζονται ως ισότιμοι και αντίστοιχοι των ελληνικών ΑΕΙ, εάν το σύνολο των σπουδών δεν έχει πραγματοποιηθεί στην αλλοδαπή, αν δηλαδή ένα μέρος των σπουδών έχει γίνει σε παράρτημα του πανεπιστημίου στην Ελλάδα. Το δικαστήριο απόρριψε την πρόταση του εισηγητή Σεκελλαρίου να αποσταλούν προδικαστικά ερωτήματα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, γιατί βέβαια αυτή η κίνηση θα υποχρέωνε σε έκδοση άλλης απόφασης. Το ΣτΕ απλά παρέκαμψε την Ευρώπη, και έκλεισε το δρόμο για τη λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα. Την ίδια στιγμή στη Γαλλία, οι υπουργοί Παιδείας της Γαλλίας, της Αγγλίας, της Γερμανίας και της Ιταλίας συνυπέγραψαν κοινή διακήρυξη, πρόδρομο της ευρωπαϊκής ενοποίησης στην εκπαίδευση, όπου προβλέπεται ενιαίο εκπαιδευτικό σύστημα μετά το λύκειο, και στα πλαίσια αυτού του συστήματος, αναγνώριση πτυχίων ανεξάρτητα από τη χώρα όπου πραγματοποιήθηκαν οι σπουδές και **υποχρεωτική παρακολούθηση στη διάρκεια των σπουδών σε ίδρυμα άλλου κράτους-μέλους.** Το ΣτΕ, και κυρίως η άρνηση του κράτους για ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, θα αφήσουν την Ελλάδα έξω από αυτή την ενοποίηση, για να μπορέσει ο απόφοιτος του Λυκείου να διατηρήσει τα "ελληνορθόδοξα ιδεώδη του" και στο Πανεπιστήμιο.

"Το πιο ανησυχητικό όμως σε όλη αυτή την ιστορία είναι ότι τα πολιτικά κόμματα και οι λεγόμενοι διανοούμενοι σιωπούν πολλές φορές με τρόπο προκλητικό. Είναι κυρίως απογοητευτικό το γεγονός ότι η σιωπή αυτή έχει επεκταθεί και στην Αριστερά...", αντιγράφουμε από άρθρο του Χρ. Ράπτη στον *Επενδυτή* για την υπόθεση Μπαμπινιώτη.

Σήμερα στην Ελλάδα δεν υπάρχει κοινοβουλευτική αριστερά. Στη θέση της αριστεράς υπάρχει ένα βρώμικο μέτωπο που συμπλέει με το σοβινισμό γιατί εξυπηρετεί τα συμφέροντα της ρώσικης υπερδύναμης και θέλει να δέσει τη χώρα μας στο άρμα της, και γι' αυτό επιταχύνει την πορεία στο φασισμό και στον πόλεμο.

Όλοι οι δημοκράτες και προοδευτικοί άνθρωποι πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους με την ΟΑΚΚΕ και να παλέψουν για ειρήνη, εθνική ανεξαρτησία, δημοκρατία και ανάπτυξη ενάντια σε αυτή τη νεοαζι-στική λαίλαπα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 4

Το ίδιο κάνει στους καθηγητές, που τους χρησιμοποιεί για να εμποδίσει κάποιον στοιχειώδη εκσυγχρονισμό στην παιδεία, καλύπτοντας τον καταπιεστικό τους χαρακτήρα απέναντι στην νεολαία

Το ίδιο κάνει απέναντι στους δημοσίους υπαλλήλους και τώρα με τους τραπεζο-υπάλληλους.

Ας δούμε πιο αναλυτικά το τελευταίο ζήτημα.

Όταν λέμε ότι το κράτος είναι όργανο ταξικής καταπίεσης της αστικής τάξης πάνω στο προλεταριάτο, εννοούμε ότι αυτή η καταπίεση ασκείται συγκεκριμένα και μέσα από συγκεκριμένους ανθρώπους. Αυτός είναι ο κρατικός μηχανισμός που στελεχώνεται από τους δημοσίους υπαλλήλους. Τόσο ο στρατός και η αστυνομία, η εφορία, η εκκλησία και οι δημόσιες υπηρεσίες, οι ΔΕΚΟ και οι κρατικές τράπεζες αποτελούν αυτό τον κρατικό καταπιεστικό μηχανισμό που υλοποιείται συγκεκριμένα από τους δημοσίους υπαλλήλους.

Αυτή την πλευρά της δημοσιουπαλληλίας κρύβει το ψευτοΚΚΕ ακόμα και στα ανώτερα στρώματά της, ακόμα και στους πιο ανοιχτούς καταπιεστικούς μηχανισμούς σαν τον στρατό και την αστυνομία.

Παρά το γεγονός ότι πρέπει κανείς να κάνει διαφοροποιήσεις ανάμεσα στους διάφορους μηχανισμούς του κράτους της αστικής τάξης, όπως και διαφοροποιήσεις ανάμεσα στις διαφορετικές θέσεις που έχουν οι δημόσιοι υπάλληλοι, δεν μπορεί κανείς που μιλάει στο όνομα του μαρξισμού, να μην βλέπει και να μην χτυπάει τα ειδικά προνόμια που έχουν οι κρατικοί υπάλληλοι σε σχέση με την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό.

Να μην βλέπει και να μην χτυπάει την αστική ιδεολογία με την οποία είναι διαποτισμένοι οι κρατικοί υπάλληλοι και ιδιαίτερα την περιφρόνηση, και συχνά το μίσος που έχουν απέναντι στην χειρωνακτική δουλειά και την εργατική τάξη.

Και αυτό δεν είναι τυχαίο, είναι η συγκεκριμένη διαπαιδαγώγηση στην οποία υποβάλλονται οι κρατικοί υπάλληλοι, συνήθως τα παιδιά της μικροαστικής τάξης, για να μπορούν να ασκούν την καταπιεστική και εκμεταλλευτική πολιτική του αστικού κράτους.

Δύο είναι τα βασικά προνόμια που το κράτος της αστικής τάξης δίνει στους υπαλλήλους τους, σε σχέση με την εργατική τάξη. Τη μονιμότητα και τις ψηλότερες οικονομικές απολαβές από την εργατική τάξη.

Σε αυτά τα δύο ζητήματα δη-

μαγωγεί το ψευτοΚΚΕ προσαθώντας να πάρει μαζί του τους κρατικούς υπαλλήλους, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, αλλά και ταυτόχρονα να μοστραριστεί στα μάτια τους σαν το...καλύτερο αφεντικό.

Το επαναστατικό προλεταριάτο δεν μπορεί να παίξει με αυτά τα ζητήματα.

Στο πρόγραμμά του έχει την καταστροφή του αστικού κράτους, πράγμα που σημαίνει στην αλλαγή των όρων εργασίας των κρατικών υπαλλήλων.

Ο Λένιν στο "κράτος και επανάσταση" βάζει δύο βασικές αλλαγές σε αυτούς τους όρους, την άρση της μονιμότητας με την αιρετότητα και την ανά πάσα στιγμή ανακλητότητα και δεύτερο τη μείωση των μισθών των κρατικών υπαλλήλων στο ύψος των μισθών των εργατών.

Πως είναι λοιπόν δυνατόν ένα κόμμα που μιλάει στο όνομα του μαρξισμού και του λενινισμού να ανάγει σήμερα "σε ιερό και σε όσιο" του κινήματος τη μονιμότητα των κρατικών υπαλλήλων και εκεί να αναπτύσσει όλη τη δημαγωγία του.

Είναι ακριβώς η ίδια η ταχτική που προαναφέραμε και για τους αγρότες και για τους εκπαιδευτικούς και που χαρακτηρίζει όχι τον κομμουνισμό, αλλά το σοσιαλφασισμό.

Από τη δικιά μας πλευρά υπερασπιζόμενοι το χτύπημα του σάπιου κρατικού καπιταλισμού, ερχόμαστε σε σύγκρουση με τα στενά συμφέροντα της κρατικής υπαλληλίας, ιδιαίτερα με τα ψηλά της κλιμάκια, με τα συμφέροντα της στρατοκρατίας και του παπαδαριού.

Όμως ερχόμαστε σε σύγκρουση με τα συμφέροντα και όχι με τους ανθρώπους. Αυτό σημαίνει πως το εργατικό κίνημα πρέπει να προστατεύσει τους υλικούς όρους ζωής των ευρύτατων στρωμάτων της κρατικής υπαλληλίας, ιδιαίτερα των χαμηλόμισθων στρωμάτων. Πρέπει, δηλαδή να υπερασπίσει τη λαϊκή, την προλεταριακή πλευρά των δημοσίων υπαλλήλων όπου αυτή εμφανίζεται.

Κάτι τέτοιο όμως δεν μπορεί να γίνει χωρίς το χτύπημα από το προλεταριάτο της αντιδραστικής τους αντίληψης.

Με αυτή την έννοια υποστηρίζουμε πως οι ιδιωτικοποιήσεις πρέπει ταυτόχρονα να δίνουν λύση στους υλικούς όρους ζωής της ευρύτερης δημοσιουπαλληλίας, με μέτρα σαν τις μετατάξεις, τις αποζημιώσεις, τις πρόωρες συνταξιοδοτήσεις κ.λπ

Μια τέτοια πολιτική χτυπάει τη σοσιαλφασιστική δημαγωγία και ενώνει όλο τον εργαζόμενο λαό στην πιο προοδευτική κατεύθυνση.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ Ν.Α ΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Η οικονομική κρίση της Νοτιοανατολικής Ασίας συνεχίζεται να βαθαίνει. Οι νέες αυτές καπιταλιστικές χώρες σφικταγκαθισμένες οδηγούνται σε μια ύφεση που σταδιακά αρχίζουν να τη γεύονται και οι πιο ανεπτυγμένες οικονομίες των ιμπεριαλιστικών χωρών. Ήδη η Ιαπωνία έχει μπει σε μια διαδικασία διαρκούς ύφεσης. Αν αυτή η διαδικασία συνεχιστεί τότε δε θα αργήσει η ώρα που η κρίση θα χτυπήσει και την πόρτα των χρηματιστηρίων της Ευρώπης και των ΗΠΑ. Σε μια τέτοια περίπτωση θα μιλάμε για μια παγκόσμια οικονομική κρίση πρωτοφανή στο μεταπολεμικό κόσμο.

Το φαινόμενο αυτό είναι καινούργιο και αντιστοιχεί στη φάση της ενεργητικής υπαγωγής ενός τεράστιου τμήματος του τρίτου κόσμου στο χώρο της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Ο τρίτος κόσμος μετά την ολοκλήρωση των μεγάλων του κινημάτων της πολιτικής ανεξαρτησίας μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '60 έχει μπει στο δρόμο της γοργής καπιταλιστικής ανάπτυξης. Αυτή όμως η ανάπτυξη γίνεται κάτω από τις συνθήκες της χρηματιστικής κυριαρχίας του πανίσχυρου μονοπωλιακού κεφαλαίου των παλιών ιμπεριαλιστικών χωρών με αποτέλεσμα οι οικονομικές και κοινωνικές αντιθέσεις που προκαλεί αυτή η ανάπτυξη να είναι πολύ πιο εκρηκτικές από εκείνες που γνώρισαν στην πρώτη περίοδο του καπιταλισμού τους, οι παλιές καπιταλιστικές χώρες.

Οι σοσιαλφασίστες και η μικροαστική πολιτική οικονομία ισχυρίζονται ότι η κρίση σ'αυτές τις χώρες είναι προϊόν της παγκοσμιοποίησης, δηλαδή της ελεύθερης κυκλοφορίας του κεφαλαίου και του ανοίγματος των αγορών. Στην πραγματικότητα η παγκοσμιοποίηση επιταχύνει και δυναμώνει την εκδήλωση των αντιθέσεων, αλλά δεν είναι αυτή που τις προκαλεί. Ειδικά ο εκρηκτικός χαρακτήρας που παίρνει η οικονομική κρίση σ'αυτές τις χώρες έχει να κάνει με την ακραία καθυστέρηση των παραγωγικών σχέσεων και του πολιτικού εποικοδομήματος τους σε σχέση με την τεράστια παραγωγική τους ανάπτυξη. Εκείνο το κακό που κάνει ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ότι παγκοσμιοποιεί, δηλαδή ανοίγει τις οικονομίες αυτές στην διεθνή αγορά κεφαλαίου και εμπορευμάτων, αλλά ότι το κάνει αυτό στηρίζοντας ταυτόχρονα το σάπιο πολιτικό σύστημα και τις καθυστερημένες παραγωγικές σχέσεις σ'αυτές τις χώρες. Αυτό συμβαίνει επειδή ιστορικά έχει δεθεί εκεί με τις πιο αντιδραστικές πτέρυγες των αρχουσών τάξεων προκειμένου να εμποδίσει την κοινωνική επανάσταση και τον κλονισμό των δικών του πολιτικών και κοινωνικών ερεισμάτων.

Αυτή η αλήθεια φάνηκε πιο πολύ στη χώρα εκείνη όπου η οικονομική κρίση πήρε γρήγορα τη μορφή μιας θελλώδους πολιτικής κρίσης: στην Ινδονησία. Στην Ινδονησία λοιπόν είχαμε μια πελώρια σε πλάτος λαϊκή εξέγερση που παρ' όλο που αντιμετώπιστη-

κε με αιματηρή αστυνομική βία ήταν τόσο επιμονή ώστε να υποχρεώσει την άρχουσα τάξη σε μεγάλες πολιτικές υποχωρήσεις. Είναι αυτή που έριξε από την εξουσία την ηγεμονική ως τότε μερίδα της άρχουσας τάξης, την ολιγαρχική ομάδα Σουχάρτο. Τα αιτήματα, τα συνθήματα και το ιδεολογικό περιεχόμενο που πρόλαβε να προβάλλει αυτή η εξέγερση πριν εκτονωθεί, έχουν να κάνουν με την απαίτηση για τη συντριβή ενός διεφθαρμένου εσωτερικού καθεστώτος που μέσω της πολιτικής εξουσίας έχει αδράξει, έχει διαφθείρει και εκμεταλλεύεται εδώ και δεκαετίες κατά κόρον την παραγωγική ζωή αυτής της χώρας.

Οι εξεγερμένοι της Ινδονησίας δε ζήτησαν νέες σχέσεις - παρά μόνο δευτερεύοντος - με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τις ιμπεριαλιστικές χώρες. Εκείνο που απαιτήσαν ήταν πολιτικοκοινωνικές αλλαγές μέσα στη χώρα στην κατεύθυνση της συντριβής του κρατικοφασιστικού μονοπωλίου της πολιτικής ολιγαρχίας.

Αυτό δεν οφείλεται στο ότι οι λαοί αναγνωρίζουν σαν σύμμαχο το ΔΝΤ. Ίσα ίσα η κρίση έφερε στην επιφάνεια το γεγονός ότι το ΔΝΤ σαν οικονομικός διαχειριστής της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής πολιτικής στήριξε τον Σουχάρτο μέχρι την εξέγερση, και ότι με την πολιτική του απαίτησε να πέσουν στο λάο τα βάρη της οικονομικής κρίσης για την οποία ο κύριος υπεύθυνος ήταν ακριβώς αυτό το διεφθαρμένο καθεστώς. Ανάλογη στάση κράτησαν όλοι οι λαοί της ανατολικής Ασίας πάνω στην εξελισσόμενη κρίση. Στην πραγματικότητα εκείνοι που επεχείρησαν να αποδώσουν την κρίση κύρια στο ΔΝΤ και στον δυτικό ιμπεριαλισμό ήταν οι εθνικιστές μέσα σ'αυτές τις χώρες, που προσπαθούν να αποσείσουν με αυτόν τον τρόπο τις ευθύνες από πάνω τους. Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα πως εκείνη η αστική τάξη που κατέφυγε πιο πολύ σ'αυτή την ταχτική είναι η κορεάτικη, την ώρα που η Κορέα έχει γίνει ένας βιομηχανικός εξαγωγικός κολοσσός που δε χάνει, αλλά κερδίζει καθαρά από την πτώση των εθνικών οικονομικών προστατευτισμών και την παγκοσμιοποίηση. Αυτή η ταχτική αντιπερισπασμού δεν έπιασε πάντως στον κορεάτικο λαό αφού έφερε στην εξουσία την ώρα της κρίσης, την πιο δημοκρατική και λιγότερο εθνικιστική τάξη της κορεάτικης αστικής τάξης για να εφαρ-

μόσει ένα πρόγραμμα κύρια πολιτικού και δημοκρατικού εκσυγχρονισμού και όχι παλιού τύπου αντιϊμπεριαλιστικού προστατευτισμού.

Αυτή λοιπόν η τοποθέτηση του ζητήματος αντιστοιχεί στην ιεράρχηση που κάνουν σήμερα οι πιο προοδευμένοι οικονομικά λαοί της Ασίας. Ξέρουν ότι τώρα είναι η ώρα να δυναμώσουν την εσωτερική ταξική πάλη και να τσακίσουν στις χώρες τους τις εσωτερικές κοινωνικές επιβιώσεις της εποχής της αποικιοκρατίας, δηλαδή την κομραδόρική και τη γραφειοκρατική αστική τάξη. Κάνουν με άλλο τρόπο και σε μια άλλη εποχή αυτό που έκαναν όλες οι δημοκρατικές επαναστάσεις στον τρίτο κόσμο από την αρχή του αιώνα. Έτσι ανοίγουν το δρόμο στην βαθύτερη ταξική αντικαπιταλιστική οπότε και βαθύτερη αντιϊμπεριαλιστική πάλη.

Γιατί ο ιμπεριαλισμός παραμένει, είτε σαν δυτικού τύπου φιλελεύθερος-χρηματιστικός, είτε σαν ανατολικού τύπου φασιστικός - στρατοκρατικός, ο κύριος πόλος

της διεθνούς ταξικής πάλης. Βέβαια οι λαοί του γ' κόσμου φροντίζουν να μη φύγουν από τη σφαίρα κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού του πρώτου τύπου για να υπαχθούν στην σφαίρα κυριαρχίας των ιμπεριαλισμών του πολύ βαρβαρότερου δεύτερου τύπου.

Οι λαοί δηλαδή της Ν. Ανατολικής Ασίας αρνούνται να βγουν από τη σφαίρα του δυτικού καπιταλισμού για να μπουν κάτω από τη φασιστική δικτατορία του Πεκίνου και της Μόσχας. Ωστόσο δε θέλουν καθόλου υποταγή στο ΔΝΤ και το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο. Δεν ξεχνάνε ότι η κρίση σε όλη την Ασία άρχισε όταν έσπασε η φούσκα των χρηματιστηρίων τα οποία ο ιμπεριαλισμός χρησιμοποιεί για τα κερδοσκοπικά του παιχνίδια. Αυτά τα μακάβρια παιχνίδια είναι σύμφυτα με την ανώτατη ανάπτυξη και ταυτόχρονα ανώτατη παρακμή της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Αυτά τα παιχνίδια αντανακλούν αλλά και επιταχύνουν τις μοιραίες ανισομέρειες της

άναρξης παραγωγής σε παγκόσμια κλίμακα και τις συνέπειές τους τις πληρώνουν οι σχετικά πιο αδύναμες χώρες υπέρ των πιο ισχυρών. Αυτές οι ανισομέρειες δελύονται βέβαια με τους στενούς οικονομικούς εθνικούς προστατευτισμούς, όπως κραυγάζουν οι εθνικιστές και οι σοσιαλφασίστες σε όλο τον κόσμο, αλλά με τη διεθνή αντιϊμπεριαλιστική συνεργασία των ταξικών και εθνικοανεξαρτησιακών κινημάτων σε όλο τον κόσμο. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε οικονομικός προστατευτισμός έχει πάψει να είναι ένα εργαλείο εθνικής και οικονομικής πολιτικής των αδύνατων. Η ουσία όμως είναι ότι θα πρέπει να χρησιμοποιείται όχι για να ανατρέψει την παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, αλλά σε τελική ανάλυση για να τη διευκολύνει, αφού στόχος του είναι να υψώσει την κάθε χώρα στο πιο προχωρημένο επίπεδο της παραγωγής και της ανταλλαγής στα πλαίσια της παγκόσμιας αγοράς.

ΤΡΙΑ ΜΕΤΩΠΑ ΠΑΛΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Ο αγώνας για τη σωτηρία του εργοστασίου των Λιπασμάτων βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή.

Υπάρχουν τρία μέτωπα πάλης που αντιστοιχούν σε τριών λόγων χτυπήματα που σήμερα δίνονται ενάντια στο εργοστάσιο.

Το πρώτο έχει να κάνει με την εκκαθάριση της ΣΥΝΕΛ.

Η αγροτική τράπεζα φαίνεται αποφασισμένη, κάτω από το βάρος των χρεών, ουσιαστικά κάτω από το βούλιαγμα των αγροτικών συνεταιρισμών, να προχωρήσει εντός των ημερών στην οριστική εκκαθάριση της ΣΥΝΕΛ. Το ζήτημα είναι η εκκαθάριση αυτή να μην παρασύρει και το εργοστάσιο.

Είναι γνωστό στους αναγνώστες μας, ότι λίγο διάστημα πριν η Επιτροπή Σωτηρίας, μαζί με το σωματείο των εργαζομένων, είχαν κινητοποιηθεί για να μην περάσουν τα χρέη της ΣΥΝΕΛ στο εργοστάσιο. Και αυτό μάλιστα τη στιγμή που η λειτουργία των Λιπασμάτων τον τελευταίο χρόνο παρουσιάζει κέρδη.

Από τις πρώτες συναντήσεις του σωματείου των εργαζομένων, που γίνονται την στιγμή της έκδοσης της εφημερίδας μας, με τη διοίκηση της Αγροτικής Τράπεζας, φαίνεται ο κίνδυνος αυτός να ξεπερνιέται, καθώς η πρώτη τοποθέτηση της τράπεζας είναι να κρατήσει το εργοστάσιο σε λειτουργία, βάζοντας το ζήτημα των κερδών του σαν καθοριστικό.

Εάν δεν υπάρξει αλλαγή στην στάση της διοίκησης της Αγροτικής Τράπεζας, στο αμέσως επόμενο διάστημα, τότε ο αγώνας για τη σωτηρία του εργοστασίου θα έχει καταχτήσει μία σημαντική πρώτη νίκη στο βαθμό που θα έχει ανατρέψει την πιο άμεση απειλή.

Το δεύτερο έχει να κάνει με

την άδεια λειτουργίας.

Έχουμε ξαναγράψει πως από τις 18 Ιούνη ουσιαστικά το εργοστάσιο μένει χωρίς άδεια λειτουργίας. Σε αυτή την περίπτωση μπορεί ο καθένας με διάφορες προσφυγές να φέρει προβλήματα στην ομαλή λειτουργία του εργοστασίου.

Το άμεσο αίτημα εδώ είναι να δοθεί άδεια λειτουργίας τώρα.

Το ζήτημα αυτό είναι στην άμεση προτεραιότητα των αγώνων, Επιτροπής και Σωματείου, που όμως καθυστέρησαν λόγω των εξελίξεων στην ΣΥΝΕΛ.

Είναι άμεση η ανάγκη να προχωρήσουν τώρα με τον πιο αποφασιστικό τρόπο, μέσα από την κινητοποίηση των εργατών του εργοστασίου και του λαού της γειτονιάς για την εξασφάλιση της άδειας λειτουργίας.

Το τρίτο έχει να κάνει με τους Ολυμπιακούς αγώνες.

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο για την πρόταση του Πολυτεχνείου, να πάνε στάδια για διάφορα αθλήματα που είναι προγραμματισμένα να γίνουν στο Φαληρικό Δέλτα στα Λιπάσματα στη Δραπετσώνα.

Η πρόταση αυτή, όλο και πιο πολύ γίνεται "αίτημα", με την υποστήριξη του ΥΠΕΧΩΔΕ και του Λαλιώτη, διάφορων οικολογικών οργανώσεων και φορέων, οι οποίοι ...ανακάλυψαν το βιότοπο του Ιλισού και πως αυτός θα ...καταστραφεί από τις αθλητικές ολυμπιακές εγκαταστάσεις. Έτσι ζητούν να εφαρμοστεί η πρόταση του Πολυτεχνείου για τη μεταφορά στα Λιπάσματα, πετυχαίνοντας ταυτόχρονα την ...οικολογική αναβάθμιση και της Δραπετσώνας.

Το χτύπημα αυτό κατά τη γνώμη μας είναι το πιο σοβαρό, γιατί απει-

λεί ταυτόχρονα όλη τη βιομηχανία του Πειραιά και λόγω Ολυμπιακών μπορεί να έχει μία ευρύτερη κοινωνική στήριξη.

Όμως ταυτόχρονα είναι και το πιο αποκαλυπτικό για τους πραγματικούς εχθρούς της Βιομηχανίας.

Την κλίκα δηλαδή Λαλιώτη μέσα στην Κυβέρνηση που έχει εξαπολύσει γενικευμένη επίθεση ενάντια στην βιομηχανία του Πειραιά, τόσο στην Ζώνη της Δραπετσώνας, όσο και στην οδό της Πειραιώς.

Στην πραγματικότητα και τα τρία αυτά χτυπήματα δίνονται συντονισμένα από την ίδια κατεύθυνση.

Ένα εργοστάσιο που είναι "χρεωμένο", που είναι χωρίς άδεια λειτουργίας, που "ρυπαίνει και υποβαθμίζει" την Δραπετσώνα, είναι ότι καλύτερο για να κλείσει και να γίνει Ολυμπιακές αθλητικές εγκαταστάσεις, οι οποίες μάλιστα μπορούν να δώσουν και "νέες θέσεις εργασίας", μετατρέποντας πολύτιμους εργάτες χημικής βιομηχανίας σε ...φύλακες γηπέδων.

Αυτό το συνολικό σχέδιο του Λαλιώτη ενάντια στην βιομηχανία πρέπει να ανατραπεί.

Οι δυνάμεις γι' αυτό υπάρχουν. Και είναι πάνω από όλα οι εργάτες των βιομηχανιών που χτυπιούνται και ο εργαζόμενος λαός του Πειραιά που βλέπει πίσω από τα πετραχήλια των λαγών το μαύρο πρόσωπο του φασισμού.

Ένα χρειάζεται αυτή την στιγμή, ο συντονισμός και το άμεσο ξεκίνημα του αγώνα.

Η Επιτροπή για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων μπορεί και πρέπει να παίξει τον αποφασιστικό παράγοντα για την απόκρουση αυτής της αντιβιομηχανικής επίθεσης.

